

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
IV kadencja
Prezes Rady Ministrów
RM 10-35-02

Druk nr 372
Warszawa, 8 kwietnia 2002 r.

Pan
Marek Borowski
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku.

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. przedstawiam Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy

**- o ratyfikacji Prawnokarnej konwencji o korupcji,
sporządzonej w Strasburgu dnia 27 stycznia 1999 r..**

W załączeniu przedstawiam także opinię dotyczącą zgodności proponowanych regulacji z prawem Unii Europejskiej.

Ponadto uprzejmie informuję, że do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych zostali upoważnieni Minister Spraw Zagranicznych i Minister Sprawiedliwości.

Z wyrazami szacunku

(-) Leszek Miller

USTAWA

z dnia

2002 r.

o ratyfikacji Prawnokarnej konwencji o korupcji, sporządzonej w Strasburgu dnia 27 stycznia 1999 r.

Art. 1.

Wyraża się zgodę na dokonanie przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej ratyfikacji Prawnokarnej konwencji o korupcji, sporządzonej w Strasburgu dnia 27 stycznia 1999 r.

Art. 2.

Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

UZASADNIENIE

wniosku o ratyfikację Prawnkarnej konwencji o korupcji, sporządzonej w dniu 27 stycznia 1999 roku w Strasburgu

(ETS 173)

Prawnokarna konwencja o korupcji została otwarta do podpisu w dniu 27 stycznia 1999 r. i w tym też dniu została podpisana przez Polskę. Do chwili obecnej konwencję ratyfikowały: Albania, Bułgaria, Chorwacja, Cypr, Czechy, Dania, Łotwa, Estonia, Macedonia, Słowacja, Słowenia i Węgry. Obok Polski konwencję podpisały lecz jej nie ratyfikowały: Andora, Austria, Belgia, Bośnia i Hercegowina, Białoruś, Finlandia, Francja, Gruzja, Grecja, Holandia, Islandia, Irlandia, Litwa, Luksemburg, Malta, Mołdowa, Niemcy, Norwegia, Portugalia, Rumunia, Rosja, Szwecja, Szwajcaria, Turcja, Ukraina, Włochy, Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej i Stany Zjednoczone Ameryki Północnej.

Tematyka zwalczania i zapobiegania korupcji jest dyskutowana w Radzie Europy od 19 Konferencji Europejskich Ministrów Sprawiedliwości, która odbyła się na Malcie w 1994 r. Przyjęty przez Komitet Ministrów Rady Europy w 1996 r. Program Działań przeciw Korupcji przewidywał opracowanie szeregu instrumentów prawnych, wśród nich konwencji regulującej zwalczanie korupcji środkami prawa karnego. Przyjęcie Prawnkarnej konwencji o korupcji zostało poprzedzone Rekomendacją (97)24, zawierającą 20 zasad wiodących w walce z korupcją. Po otwarciu konwencji do podpisu, Komitet Ministrów Rady Europy, w wykonaniu wspomnianego wyżej Programu Działań, przyjął: Cywilnoprawną konwencję o korupcji (ETS 174), Rekomendację (99)5 o utworzeniu Grupy Państw przeciwko Korupcji (GRECO) oraz Rekomendację (2000)10 o kodeksach etycznego postępowania dla urzędników publicznych. Ten zbiór aktów prawnych wyraźnie wskazuje, że cechą wyróżniającą prezentowane przez Radę Europy podejście do zagadnienia korupcji jest multidyscyplinarność. Jednakże, w ramach tego podejścia, szczególny nacisk był kładziony na konieczność zharmonizowanej penalizacji zachowań korupcyjnych. Podkreślone to zostało także w Deklaracji Końcowej oraz Planie Działań przyjętych

przez II Szczyt Głów Państw i Szefów Rządów Rady Europy w październiku 1997 r. Równoległe z pracami prowadzonymi w ramach Rady Europy tematyka zwalczania korupcji środkami prawa karnego została podjęta na innych forach międzynarodowych: ONZ, OECD, Unii Europejskiej, Organizacji Państw Amerykańskich. Świadczy to o wadze, jaką społeczność międzynarodowa przywiązuje do zwalczania korupcji, uznanej za największe obok przestępczości zorganizowanej zagrożenie dla demokracji, rządów prawa oraz wolnej i uczciwej konkurencji w działaniach gospodarczych.

Konwencja określa pojęcie „funkcjonariusza publicznego” przez odwołanie się do definicji „funkcjonariusza”, „urzędnika”, „burmistrza”, „ministra” i „sędziego” w wewnętrznym prawie państwa, w którym dana osoba pełni swoją funkcję, stosowanej na użytek prawa karnego.

Konwencja zobowiązuje Strony do spenalizowania czynnego i biernego przekupstwa: własnych funkcjonariuszy publicznych, zagranicznych funkcjonariuszy publicznych, funkcjonariuszy organizacji międzynarodowych, członków zgromadzeń przedstawicielskich krajowych i zagranicznych oraz członków międzynarodowych zgromadzeń parlamentarnych, a także sędziów i urzędników sądów międzynarodowych (art. 2 –6 i 10 –11).

Ponadto zobowiązuje do penalizacji przekupstwa w sektorze prywatnym, handlu wpływami, przestępstw związanych z księgowością oraz do uczynienia z przekupstwa przestępstwa źródłowego do przestępstwa prania pieniędzy (art. 7, 8, 12 - 14).

Konwencja nakłada na Strony obowiązek wprowadzenia odpowiedzialności osób prawnych za przestępstwo przekupstwa i przestępstwo prania pieniędzy dokonane w odniesieniu do dochodów pochodzących z przekupstwa, popełnione na korzyść osoby prawnej przez jej pracowników i członków jej organów. Nie określa przy tym rodzaju tej odpowiedzialności, pozostawiając Stronom wybór między odpowiedzialnością karną i administracyjną (art. 18).

Konwencja wymaga, aby sankcje przewidziane za przestępstwa w niej określone obejmowały w przypadku osób fizycznych kary pozbawienia wolności umożliwiające ekstradycję. W przypadku osób prawnych odpowiadających za korupcję i pranie pieniędzy, mają to być odpowiednio wysokie sankcje finansowe. W obydwu

przypadkach konwencja nakazuje umożliwienie orzekania przepadku narzędzi i dochodów pochodzących z przestępstwa (art. 19).

Konwencja zobowiązuje Strony do zapewnienia funkcjonowania wyspecjalizowanych organów lub osób, mających za zadanie zwalczanie korupcji, do zagwarantowania im odpowiedniej niezależności, źródeł finansowania oraz współpracy ze strony wszystkich organów państwa (art. 20, 21).

W zakresie współpracy międzynarodowej konwencja odwołuje się do instrumentów prawnych wiążących Strony, wprowadzając jednak szereg własnych postanowień. Mają one stanowić podstawę wykonywania współpracy w stosunkach między państwami nie związanymi odpowiednimi instrumentami międzynarodowymi lub związanymi instrumentami zawierającymi mniej korzystne postanowienia. W zakresie pomocy wzajemnej, zobowiązuje strony do nieodrzucaenia wniosków z uwagi na tajemnicę bankową. Umożliwia odmowę współpracy w wypadku uznania przestępstwa przez Stronę wezwaną za przestępstwo polityczne, pod warunkiem złożenia stosownej deklaracji w chwili związania się konwencją. Odnośnie odmowy wydawania własnych obywateli oraz odmowy wydania wobec posiadania jurysdykcji własnej nad zarzucanym czynem zobowiązuje Strony do przeprowadzenia postępowania karnego i powiadomienia o jego wyniku. Konwencja nakazuje wyznaczenie organu centralnego - lub kilku takich organów - do przekazywania wniosków o współpracę, ustalając, jako zasadę, ich kontakt bezpośredni. Konwencja dopuszcza też bezpośredni kontakt organów prowadzących postępowania - o ile wnioski o współpracę nie obejmują stosowania środków przymusu (art. 25 – 31).

Implementacja konwencji ma być monitorowana w ramach Grupy Państw Przeciwko Korupcji (GRECO). O ile Strona nie była wcześniej członkiem GRECO, staje się nim z chwilą wejścia w życie konwencji w stosunku do niej.

Konwencja przewiduje możliwość złożenia oświadczeń do 4 artykułów oraz zastrzeżeń do 7 artykułów, limitując jednakże liczbę zastrzeżeń składanych przez każdą ze Stron do 5. Konwencja ogranicza też skuteczność czasową zastrzeżeń do okresu 3 lat, po upływie którego można je ponawiać na kolejne trzyletnie okresy.

Konwencja jest otwarta do podpisu dla wszystkich Państw Członkowskich Rady Europy oraz dla państw nie będących członkami, które brały udział w jej opracowaniu, to jest Białorusi, Bośni i Hercegowiny, Kanady, Gruzji, Stolicy Apostolskiej, Japonii, Meksyku i Stanów Zjednoczonych Ameryki Północnej. Po wejściu w życie konwencji Komitet Ministrów Rady Europy, po skonsultowaniu się ze Stronami, może podjąć decyzję o zaproszeniu do przystąpienia do konwencji innych państw oraz Wspólnoty Europejskiej. Konwencja wchodzi w życie pierwszego dnia miesiąca następującego po upływie okresu trzech miesięcy od wyrażenia przez 14 państw woli związania się jej postanowieniami. Liczba ratyfikacji wymaganych do wejścia w życie konwencji jest najwyższą przewidzianą w konwencjach Rady Europy i w intencji twórców konwencji ma przyczynić się do jej szybkiego ratyfikowania przez wiele państw.

Prawo polskie, po wejściu w życie w dniu 4 lutego 2001 r. ustawy z dnia 9 września 2000 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny, ustawy – Kodeks postępowania karnego, ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji, ustawy – Prawo bankowe i ustawy o zamówieniach publicznych (Dz. U. Nr 93, poz. 1027), jest zgodne z postanowieniami konwencji, w stopniu umożliwiającym związanie się jej postanowieniami.

Polskie prawo karne penalizuje przekupstwo czynne (art. 228 § 1 – 6 k.k.) i bierne (art. 229 § 1 – 5 k.k.) osoby pełniące funkcję publiczną w Polsce, w państwie obcym oraz w innym podmiocie prawa międzynarodowego. Pojęcie „osoby pełniące funkcję publiczną” jest bardzo szerokie i obejmuje funkcjonariuszy publicznych wymienionych w art. 115 § 13 k.k. Zauważyć należy, że pojęcie to, zgodnie z utrwaloną wykładnią, jest szersze od pojęcia „funkcjonariusza publicznego” i odnosi się także do osób, które nie mając formalnego statusu funkcjonariusza publicznego, pełnią funkcje publiczne. Jednakże dyspozycje przepisów artykułów 228 i 229 k.k. nie obejmują stanów faktycznych polegających na udzieleniu osobie pełniącej funkcję publiczną lub przyjęciu przez taką osobę korzyści osobistej dla innej osoby. Taką inną osobą może być zarówno osoba fizyczna jak i prawna, na przykład krewny osoby pełniącej funkcję publiczną lub wskazana partia polityczna. W tym zakresie niezbędne będzie dostosowanie przepisów prawa polskiego do wymagań konwencji. Takie samo dostosowanie będzie konieczne do przyjęcia instrumentów prawnych Unii Europejskiej, zwłaszcza Konwencji o zwalczaniu korupcji z udziałem funkcjonariuszy Wspólnot

Europejskich lub funkcjonariuszy publicznych Państw Członkowskich Unii Europejskiej.

Złożony przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej w dniu 20 grudnia 2001 r. projekt nowelizacji kodeksu karnego przewiduje zmiany dotyczące znamion przekupstwa biernego i czynnego, przez zdefiniowanie pojęcia osoby pełniącej funkcję publiczną i wprowadzenie zmian w zakresie definicji funkcjonariusza publicznego. Z uzasadnienia projektu wynika, że jego autorzy zmierzają jedynie do sprecyzowania pojęć i mają na względzie konieczność zachowania w prawie polskim standardów penalizacji przekupstwa ustalonych w instrumentach międzynarodowych. Z tego względu nie jest niezbędne oczekiwanie na ostateczną decyzję parlamentu w przedmiocie zmian proponowanych w projekcie.

Prawo polskie nie penalizuje obecnie przekupstwa w sektorze prywatnym. Stosowne propozycje zawiera projekt ustawy o zmianie ustawy - Kodeks karny skierowany do Sejmu przez Prezydenta RP w dniu 20 grudnia 2001 r. Z uwagi na to, że nie sposób przewidzieć ani terminu uchwalenia przedmiotowej ustawy i wejścia jej w życie, ani też ostatecznej redakcji przepisów penalizujących korupcję w sektorze prywatnym, należy skorzystać z możliwości złożenia zastrzeżenia do art. 7 i 8 konwencji.

Prawo polskie penalizuje tylko bierną stronę handlu wpływami (art. 230 k.k.) i to w sposób nie odpowiadający wymaganiom art. 12 konwencji. Wymieniony powyżej projekt nowelizacji kodeksu karnego zawiera co prawda propozycję zmiany art. 230 k.k., jednakże nie wystarczającą do zapewnienia zgodności z przepisem konwencji. Konieczne zatem jest złożenie stosownego zastrzeżenia do art. 12 konwencji.

Przepis art. 299 § 1 k.k., penalizujący pranie pieniędzy, nie zawiera katalogu przestępstw źródłowych, co oznacza, że przestępstwa pozostające w zakresie konwencji mogą być przestępstwami źródłowymi do prania pieniędzy.

Czyny związane z niewłaściwym prowadzeniem księgowości spenalizowane są w artykułach 60 – 62 kodeksu karnego skarbowego.

Pomocnictwo i podżeganie do popełnienia przekupstwa karane są na podstawie art. 18§ 2 i 3 kodeksu karnego.

Przepisy art. 5 oraz art. 109 - 114 kodeksu karnego dotyczące jurysdykcji są zgodne z postanowieniami art. 17 konwencji.

Sankcje przewidziane w kodeksie karnym za popełnienie przekupstwa umożliwiają ekstradycję sprawców. Art. 44 i 45 kodeksu karnego umożliwiają orzeczenie przepadku korzyści majątkowych pochodzących z przekupstwa wobec osób fizycznych. Art. 52 kodeksu karnego umożliwia orzeczenie takiego przepadku również wobec osób prawnych, przez co są spełnione wymagania art. 19 konwencji.

Ustawa z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (Dz. U. Nr 47, poz. 211), zmieniona powołaną wyżej ustawą z dnia 9 września 2000 r., uznaje w art. 3 ust 2 i art. 15a przekupstwo funkcjonariusza publicznego w toku prowadzenia działalności gospodarczej za czyn nieuczciwej konkurencji. Ustawa ta w rozdziale 3a przewiduje procedurę, w ramach której Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest uprawniony do nałożenia administracyjnej kary pieniężnej na przedsiębiorców będących osobami prawnymi, o ile zachodzą określone w tejże ustawie warunki uzasadniające przypisanie im odpowiedzialności za przekupstwo. Rozwiązanie to spełnia wymagania art. 18 konwencji, w szczególności w zakresie przesłanek odpowiedzialności osoby prawnej za przekupstwo. Rozwiązanie to nie obejmuje jednak odpowiedzialności osób prawnych za pranie pieniędzy, jeśli przedmiotem przestępstwa jest dochód pochodzący z przekupstwa. Do tej pory prawo polskie takiej odpowiedzialności nie przewiduje. Konwencja nie daje możliwości złożenia zastrzeżenia w tym zakresie. Nie powinno to jednakże stanowić przeszkody do ratyfikowania konwencji przez Polskę. W swoim Stanowisku Negocjacyjnym przyjętym w ramach negocjacji akcesyjnych z Unią Europejską Polska zobowiązała się do implementowania całości dorobku prawnego UE w zakresie tzw. III filaru, w tym II Protokołu Dodatkowego do Konwencji o ochronie interesów finansowych Wspólnot Europejskich. Protokół ten przewiduje odpowiedzialność osób prawnych za pranie pieniędzy pochodzących z przestępstw na szkodę interesów finansowych Wspólnot, korupcji oraz prania pieniędzy pochodzących z tych dwu kategorii przestępstw. Warunki odpowiedzialności są zbieżne z ustanowionymi w konwencji. Ministerstwo Sprawiedliwości prowadzi prace związane z wprowadzeniem tej instytucji prawnej do systemu prawa polskiego. Z harmonogramu prac Rady Ministrów wynika, że stosowny projekt powinien być wniesiony pod jej obrady w czerwcu 2002 r. Wypełnienie przez

Polskę w całości zobowiązań nałożonych przez art. 18 konwencji jest zatem jedynie kwestią stosunkowo niedługiego czasu.

Przepisy art. 184 kodeksu postępowania karnego o świadku incognito oraz przepisy ustawy z dnia 25 czerwca 1997 r. o świadku koronnym (Dz. U. Nr 114, poz. 738) dają podstawę do zapewnienia ochrony osobom współpracującym z wymiarem sprawiedliwości w postępowaniach przeciwko sprawcom przekupstwa oraz świadkom zeznającym w takich sprawach, spełniając wymagania art. 22 konwencji.

W zakresie dotyczącym współpracy międzynarodowej polskie unormowania są zgodne z postanowieniami konwencji i umożliwiają również udzielanie pomocy prawnej w zakresie objętym tajemnicą bankową, zgodnie z art. 105 ust. 1 pkt 2 lit. b) ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe (Dz. U. Nr 140, poz. 939).

Od czerwca 1999 r. Polska jest członkiem Grupy Państw przeciwko Korupcji (GRECO).

Ratyfikacja konwencji powinna nastąpić w trybie przewidzianym w art. 89 ust. 1 pkt 2 i 5 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, jako że konwencja dotyczy materii regulowanej przez szereg ustaw oraz praw obywatelskich regulowanych w Konstytucji, w szczególności odpowiedzialności karnej. Ponadto art. 27 konwencji zawiera jasną, precyzyjną, bezwarunkową i zupełną normę nadającą się do bezpośredniego stosowania, dotyczącą uregulowanej w ustawie kwestii ekstradycji. Przy składaniu dokumentu ratyfikacyjnego należy złożyć zastrzeżenie dotyczące niepenalizowania handlu wpływami, o którym mowa w art. 12 konwencji, oraz zastrzeżenia dotyczące art. 7 i 8 konwencji. Składane zastrzeżenia powinny być ograniczone do czynów, które nie są uznane za przestępstwa na podstawie jakiegokolwiek innego przepisu kodeksu karnego. Polska rozpocznie procedurę odwołania tych zastrzeżeń niezwłocznie po opublikowaniu ustawy wprowadzającej do kodeksu karnego przepisy penalizujące przekupstwo w sektorze prywatnym.

Zgodnie z art. 29 ust. 2 konwencji, należy oświadczyć, że organem centralnym w zakresie postępowań karnych jest Ministerstwo Sprawiedliwości, zaś w zakresie postępowań administracyjnych, prowadzonych przeciwko osobom prawnym, Urząd Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Ratyfikacja konwencji nie pociągnie za sobą obciążeń finansowych dla Skarbu Państwa.

Ratyfikacja konwencji nie spowoduje konieczności przeprowadzenia zmian prawa innych niż wskazane wyżej, to jest dotyczących penalizacji korupcji w sektorze prywatnym, spenalizowania czynnego i biernego przekupstwa w sytuacjach, gdy korzyść ma charakter osobisty i jest przeznaczona dla osoby trzeciej, oraz wprowadzenia odpowiedzialności osób prawnych za pranie pieniędzy.

Ratyfikowanie konwencji przez Polskę będzie stanowić wyraz woli zwalczania korupcji zarówno na poziomie krajowym, jak i międzynarodowym. Będzie też właściwym krokiem z punktu widzenia negocjacji o uzyskanie członkostwa w Unii Europejskiej. W ramach Unii Europejskiej funkcjonuje szereg instrumentów prawnych nakierowanych na zwalczanie korupcji, które są dla Polski zamknięte do czasu uzyskania członkostwa. Konwencja Rady Europy, jakkolwiek szersza w swym zakresie, w szeregu swoich postanowień jest zbieżna z regulacjami unijnymi, w szczególności z Protokołem dodatkowym do Konwencji o ochronie interesów finansowych Wspólnot Europejskich oraz z konwencją o zwalczaniu korupcji z udziałem funkcjonariuszy Wspólnot lub funkcjonariuszy publicznych Państw Członkowskich Unii Europejskiej. Ratyfikacja wyrażać będzie wysoki stopień zbliżenia ustawodawstwa polskiego w tym zakresie do przepisów wiążących Państwa Członkowskie. Fakt, że implementacja konwencji zostanie poddana ocenie wzajemnej prowadzonej przez Strony w ramach Grupy Państw przeciwko Korupcji, w której uczestniczy obecnie 11 państw członkowskich Unii Europejskiej oraz Stany Zjednoczone, podwyższa międzynarodowe znaczenie jej ratyfikacji.

W imieniu Rzeczypospolitej Polskiej

PREZYDENT
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

podaje do powszechnej wiadomości:

W dniu 27 stycznia 1999 r. została sporządzona w Strasburgu Prawnokarna konwencja o korupcji.

Po zaznajomieniu się z powyższą konwencją, w imieniu Rzeczypospolitej Polskiej oświadczam, że:

- została ona uznana za słuszną zarówno w całości, jak i każde z postanowień w niej zawartych,
- jest przyjęta, ratyfikowana i potwierdzona z zastrzeżeniami wskazanymi w załączniku do niniejszego aktu,
- będzie ona niezmiennie zachowywana.

Na dowód czego wydany został akt niniejszy, opatrzony pieczęcią Rzeczypospolitej Polskiej.

Dano w Warszawie, dnia

2002 r.

PREZYDENT
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Aleksander Kwaśniewski

PREZES RADY MINISTRÓW

Leszek Miller

Zastrzeżenia:

Ratyfikując Prawnokarną konwencję o korupcji, sporządzoną w Strasburgu dnia 27 stycznia 1999 r., Rzeczpospolita Polska w oparciu o postanowienie Artykułu 37 ustęp 1 tej Konwencji zgłasza następujące zastrzeżenia:

- Rzeczpospolita Polska zastrzega sobie prawo do nie uznania za przestępstwo zachowania opisanego w Artykule 7 Konwencji, w zakresie w jakim zachowanie opisane w Artykule 7 Konwencji nie stanowi przestępstwa określonego w przepisach Kodeksu Karnego.

- Rzeczpospolita Polska zastrzega sobie prawo do nie uznania za przestępstwo zachowania opisanego w artykule 8 Konwencji, w zakresie w jakim zachowanie opisane w Artykule 8 Konwencji nie stanowi przestępstwa określonego w przepisach Kodeksu Karnego.

- Rzeczpospolita Polska zastrzega sobie prawo do nie uznania za przestępstwo zachowania opisanego w Artykule 12 Konwencji, w zakresie w jakim zachowanie opisane w Artykule 12 Konwencji nie stanowi przestępstwa określonego w przepisach Kodeksu Karnego.

Deklaracje:

Zgodnie z Artykułem 29 ustęp 2 Konwencji Rzeczpospolita Polska oświadcza, że:

- Organem centralnym dla wniosków kierowanych w postępowaniach karnych jest:

Ministerstwo Sprawiedliwości, Al. Ujazdowskie 11, 00-950 Warszawa.

- Organem centralnym dla wniosków kierowanych w postępowaniach innych niż karne, prowadzonych przeciwko osobom prawnym, w celu ustalenia odpowiedzialności lub nałożenia sankcji na osobę prawną za przekupstwo osoby pełniącej funkcje publiczne, jest:

Urząd Ochrony Konkurencji i Konsumentów, pl. Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa.

Załącznik do wniosku o wszczęcie postępowania w sprawie ratyfikacji Prawnokarnej konwencji o korupcji.

Proponuje się złożenie wraz z instrumentem ratyfikacyjnym zastrzeżeń i oświadczenia następującej treści:

Na podstawie artykułu 37 ustęp 1 Rzeczpospolita Polska zastrzega sobie prawo do nie uznania za przestępstwo zachowania opisanego w artykule 12 Konwencji, w zakresie w jakim zachowanie opisane w art. 12 Konwencji nie stanowi przestępstwa określonego w przepisach Kodeksu karnego.

Na podstawie artykułu 37 ustęp 1 Rzeczpospolita Polska zastrzega sobie prawo do nie uznania za przestępstwo zachowania opisanego w artykule 7 Konwencji, w zakresie w jakim zachowanie opisane w art. 7 Konwencji nie stanowi przestępstwa określonego w przepisach Kodeksu karnego.

Na podstawie artykułu 37 ustęp 1 Rzeczpospolita Polska zastrzega sobie prawo do nie uznania za przestępstwo zachowania opisanego w artykule 8 Konwencji, w zakresie w jakim zachowanie opisane w art. 8 Konwencji nie stanowi przestępstwa określonego w przepisach Kodeksu karnego.

Zgodnie z artykułem 29 ust. 2 Rzeczpospolita Polska oświadcza, że:

Organem centralnym dla wniosków kierowanych w postępowaniach karnych jest Ministerstwo Sprawiedliwości Al. Ujazdowskie 11, 00-950 Warszawa.

Organem centralnym dla wniosków kierowanych w postępowaniach innych niż karne, prowadzonych przeciwko osobom prawnym, w celu ustalenia odpowiedzialności lub nałożenia sankcji na osobę prawną za przekupstwo osoby pełniącej funkcje publiczne, jest

Urząd Ochrony Konkurencji i Konsumentów, pl. Powstańców Warszawy 1, 00-950

Warszawa.

PRAWNOKARNA KONWENCJA O KORUPCJI

Państwa członkowskie Rady Europy oraz inne Państwa sygnatariusze niniejszej Konwencji,

zważywszy, że celem Rady Europy jest osiągnięcie większej jedności wśród jej członków;

uznając wagę popierania współpracy z innymi Państwami sygnatariuszami niniejszej Konwencji;

przekonani o potrzebie prowadzenia, jako jednego z priorytetów, wspólnej polityki karnej mającej na celu ochronę społeczeństwa przed korupcją, włączając w to przyjęcie odpowiedniego ustawodawstwa oraz podejmowanie środków prewencyjnych;

podkreślając, że korupcja zagraża praworządności, demokracji, prawom człowieka, narusza dobre sprawowanie władzy, uczciwość i sprawiedliwość społeczną, spowalnia rozwój gospodarczy i zagraża stabilności instytucji demokratycznych i moralnym podstawom społeczeństwa;

wierząc, że skuteczna walka z korupcją wymaga wzmożonej, szybkiej i dobrze funkcjonującej współpracy międzynarodowej w sprawach karnych;

przyjmując z uznaniem ostatnie osiągnięcia podnoszące międzynarodowe zrozumienie i współpracę w zwalczaniu korupcji, obejmujące działania Narodów Zjednoczonych, Banku Światowego, Międzynarodowego Funduszu Walutowego, Światowej Organizacji Handlu, Organizacji Państw Amerykańskich, OECD i Unii Europejskiej;

uwzględniając Plan Działań przeciwko Korupcji, przyjęty przez Komitet Ministrów Rady Europy w listopadzie 1996 roku, realizujący zalecenia 19 Konferencji Europejskich Ministrów Sprawiedliwości (Valetta, 1994 r.);

przypominając, w związku z tym, o znaczeniu uczestnictwa Państw nie będących członkami Rady Europy w jej działaniach na rzecz

zwalczania korupcji i witając z zadowoleniem ich wartościowy wkład w Program Działań przeciwko Korupcji;

przypominając ponadto, że Rezolucja Nr 1, przyjęta przez europejskich ministrów sprawiedliwości na ich 21 Konferencji (Praga, 1997r.), zalecała szybkie wprowadzenie w życie *Programu Działań przeciw Korupcji*, i wzywała w szczególności do szybkiego przyjęcia konwencji prawnokarnej przewidującej skoordynowaną kryminalizację przestępstw korupcyjnych, wzmocną współpracę w ściganiu takich przestępstw jak również skuteczny mechanizm kontroli, otwarty na równych prawach dla Państw członkowskich i Państw nie będących członkami,

mając na uwadze, że przywódcy państw i szefowie rządów państw członkowskich Rady Europy, na swoim drugim spotkaniu na szczycie w Strasburgu, 10-11 października 1997 roku, zdecydowali się poszukiwać wspólnych środków reakcji na wyzwania wyływające ze wzrostu korupcji i przyjęli Plan Działań, w którym, mając na względzie wspieranie współpracy w zwalczaniu korupcji, wraz z jej związkami z przestępczością zorganizowaną i praniem pieniędzy, poinstruowali Komitet Ministrów, aby, między innymi, zapewnił pilne dokończenie przygotowania międzynarodowych instrumentów prawnych, zgodnie z *Programem Działań przeciw Korupcji*;

uwzględniając ponadto, że Rezolucja (97) 24 w sprawie 20 *Zasad Przewodnich w walce z korupcją*, przyjęta przez Komitet Ministrów na 101 posiedzeniu w dniu 6 listopada 1997 roku podkreśla potrzebę szybkiego ukończenia opracowania międzynarodowych instrumentów, stosownie do *Programu działań przeciw korupcji*,

mając na względzie przyjęcie przez Komitet Ministrów, na 102 posiedzeniu w dniu 4 maja 1994 r., Rezolucji (98) 7 zezwalającej na zawarcie częściowego i poszerzonego Porozumienia ustanawiającego „Grupę Państw przeciwko Korupcji – GRECO”), która ma na celu powiększenie zdolności do zwalczania korupcji przez jej członków poprzez kontrolowanie przestrzegania zobowiązań podjętych w tej dziedzinie,

uzgodniły, co następuje:

ROZDZIAŁ I **TERMINOLOGIA**

Artykuł 1 - Terminologia

Dla potrzeb niniejszej Konwencji

- a. termin "funkcjonariusz publiczny" rozumiany jest poprzez odniesienie do definicji "funkcjonariusza", "urzędnika publicznego", "burmistrza", "ministra", lub "sędziego" w prawie wewnętrznym Państwa, w którym dana osoba wykonuje tę funkcję, stosowanej w jego prawie karnym;
- b. termin "sędzia", wymieniony powyżej w punkcie a., obejmuje prokuratorów i osoby sprawujące funkcje sędziowskie;
- c. w przypadku postępowania dotyczącego funkcjonariusza publicznego innego państwa, Państwo ścigające może ograniczyć stosowanie definicji funkcjonariusza publicznego do przypadków, w których jest ona zgodna z prawem wewnętrznym tego Państwa;
- d. termin "osoba prawna" oznacza jakikolwiek podmiot mający taki status na podstawie właściwego prawa wewnętrznego, z wyłączeniem Państw i innych instytucji państwowych wykonujących władcze uprawnienia państwa oraz publicznych organizacji międzynarodowych.

ROZDZIAŁ II **ŚRODKI PODEJMOWANE NA SZCZEBLU KRAJOWYM**

Artykuł 2 - Przekupstwo czynne krajowych funkcjonariuszy publicznych

Każda Strona przyjmie takie środki ustawodawcze i inne, jakie mogą być konieczne do uznania przez jej prawo wewnętrzne za przestępstwo, umyślnego obiecywania, proponowania lub wręczania przez jakąkolwiek osobę, bezpośrednio lub pośrednio [RT1], jakichkolwiek nienależnych korzyści, jakimkolwiek funkcjonariuszowi publicznemu tej Strony, dla niego samego lub dla kogokolwiek innego, w zamian za działanie lub zaniechanie działania w wykonywaniu jego funkcji.

Artykuł 3 - Przekupstwo bierne krajowych funkcjonariuszy publicznych

Każda Strona przyjmie takie środki ustawodawcze i inne, jakie mogą być konieczne do uznania przez jej prawo wewnętrzne za przestępstwo, umyślnego

żądania lub przyjmowania przez któregokolwiek z funkcjonariuszy publicznych tej Strony, bezpośrednio lub pośrednio [RT2], jakichkolwiek nienależnych korzyści, dla niego samego lub dla jakiegokolwiek innej osoby, lub przyjmowania propozycji lub obietnicy takich korzyści, w zamian za działanie lub zaniechanie działania w wykonywaniu jego funkcji.

Artykuł 4 - Przekupstwo członków krajowych zgromadzeń przedstawicielskich

Każda Strona przyjmie takie środki ustawodawcze i inne, jakie mogą być konieczne do uznania przez jej prawo wewnętrzne za przestępstwa zachowań, o których mowa w Artykułach 2 i 3, jeśli dotyczą one jakiegokolwiek osoby będącej członkiem jakiegokolwiek krajowego zgromadzenia przedstawicielskiego, sprawującego władzę ustawodawczą lub wykonawczą.

Artykuł 5 - Przekupstwo zagranicznych funkcjonariuszy publicznych

Każda Strona przyjmie takie środki ustawodawcze i inne, jakie mogą być konieczne do uznania przez jej prawo wewnętrzne za przestępstwa zachowań, o których mowa w Artykułach 2 i 3, jeśli dotyczą one funkcjonariusza publicznego jakiegokolwiek innego Państwa.

Artykuł 6 - Przekupstwo członków zagranicznych zgromadzeń przedstawicielskich

Każda Strona przyjmie takie środki ustawodawcze i inne, jakie mogą być konieczne do uznania przez jej prawo wewnętrzne za przestępstwa zachowań, o których mowa w Artykułach 2 i 3, jeśli dotyczą one jakiegokolwiek osoby będącej członkiem jakiegokolwiek zgromadzenia przedstawicielskiego sprawującego władzę ustawodawczą lub administracyjną w jakimkolwiek innym Państwie.

Artykuł 7 - Przekupstwo czynne w sektorze prywatnym

Każda Strona przyjmie takie środki ustawodawcze i inne, jakie mogą być konieczne do uznania przez jej prawo wewnętrzne za przestępstwa, umyślnych czynów popełnianych w toku działalności gospodarczej, polegających na obiecywaniu, proponowaniu lub wręczaniu, bezpośrednio lub pośrednio

[RT3], każdej osobie kierującej lub pracującej w jakimkolwiek charakterze, na rzecz jakiegokolwiek podmiotu należącego do sektora prywatnego, jakichkolwiek nienależnych korzyści, dla niej samej lub na rzecz jakiejkolwiek innej osoby, w zamian za działanie lub zaniechanie działania, które naruszają jej obowiązki.

Artykuł 8 - Przekupstwo bierne w sektorze prywatnym

Każda Strona przyjmie takie środki ustawodawcze i inne, jakie mogą być konieczne do uznania przez jej prawo wewnętrzne za przestępstwa, umyślnych czynów popełnianych w toku działalności gospodarczej, polegających na żądaniu lub przyjmowaniu bezpośrednio lub pośrednio przez każdą osobę kierującą lub pracującą w jakimkolwiek charakterze na rzecz jakiegokolwiek podmiotu należącego do sektora prywatnego, jakichkolwiek nienależnych korzyści, lub akceptowaniu propozycji lub obietnicy takich korzyści w zamian za działanie lub zaniechanie działania, które naruszają jej obowiązki.

Artykuł 9 - Przekupstwo funkcjonariuszy organizacji międzynarodowych

Każda Strona przyjmie takie środki ustawodawcze i inne, jakie mogą być konieczne do uznania przez jej prawo wewnętrzne za przestępstwa zachowań, o których mowa w Artykułach 2 i 3, jeśli dotyczą one jakiegokolwiek funkcjonariusza lub innego pracownika kontraktowego w rozumieniu przepisów dotyczących personelu, jakiejkolwiek publicznej międzynarodowej lub ponadnarodowej organizacji lub instytucji, których Strona jest członkiem, oraz jakiejkolwiek osoby, czy to oddelegowanej czy też nie, wykonującej funkcje odpowiadające funkcjom wykonywanym przez takich funkcjonariuszy lub pracowników.

Artykuł 10 - Przekupstwo członków międzynarodowych zgromadzeń parlamentarnych

Każda Strona przyjmie takie środki ustawodawcze i inne, jakie mogą być konieczne do uznania przez jej prawo wewnętrzne za przestępstwa zachowań, o których mowa w Artykule 4, jeśli dotyczą one jakichkolwiek członków zgromadzeń parlamentarnych organizacji międzynarodowych lub ponadnarodowych, których Strona jest członkiem.

Artykuł 11 - Przekupstwo sędziów i funkcjonariuszy sądów międzynarodowych

Każda Strona przyjmie takie środki ustawodawcze i inne, jakie mogą być konieczne do uznania przez jej prawo wewnętrzne za przestępstwa zachowań, o których mowa w Artykułach 2 i 3, jeśli dotyczą one jakichkolwiek osób sprawujących funkcje sędziowskie lub będących funkcjonariuszami jakiegokolwiek sądu międzynarodowego, którego jurysdykcję Strona uznaje.

Artykuł 12 - Handel wpływami

Każda Strona przyjmie takie środki ustawodawcze i inne, jakie mogą być konieczne do uznania przez jej prawo wewnętrzne za przestępstwa, umyślnych czynów, polegających na obiecywaniu, wręczaniu lub proponowaniu, bezpośrednio lub pośrednio [RT4], jakichkolwiek nienależnych korzyści, komukolwiek, kto stwierdza lub potwierdza, że może w zamian za to wywrzeć wpływ na podjęcie decyzji przez którąkolwiek z osób wymienionych w Artykułach 2, 4 do 6, 9 do 11, niezależnie od tego, czy korzyść miałaby przypaść dla niego samego czy też dla jakiegokolwiek innej osoby, oraz polegających na żądaniu lub przyjmowaniu takich korzyści lub przyjmowaniu propozycji lub obietnicy tychże korzyści w zamian za wywarcie takiego wpływu, niezależnie od tego, czy wpływ ten zostaje wywarty oraz od tego, czy przypuszczalny wpływ prowadziłyby do zamierzonego skutku.

Artykuł 13 - Pranie pieniędzy pochodzących z przestępstw korupcyjnych

Każda Strona przyjmie takie środki ustawodawcze i inne, jakie mogą być konieczne do uznania przez prawo wewnętrzne za przestępstwa zachowań, o których mowa w Artykule 6 ustępy 1 i 2 Konwencji Rady Europy o praniu, ujawnianiu, zajmowaniu i konfiskacie dochodów pochodzących z przestępstwa (ETS Nr 141) na warunkach tam określonych, jeśli przestępstwo źródłowe jest którymkolwiek z przestępstw określonych zgodnie z Artykułami 2 do 12 niniejszej Konwencji, w zakresie, w jakim Strona nie złożyła zastrzeżeń lub oświadczeń dotyczących tych przestępstw, lub nie uznaje ich za poważne przestępstwa w rozumieniu swojego ustawodawstwa dotyczącego prania pieniędzy.

Artykuł 14 - Przestępstwa księgowo

Każda Strona przyjmie takie środki ustawodawcze i inne, jakie mogą być konieczne do uznania w jej prawie wewnętrznym, za przestępstwa podlegające sankcjom karnym lub innym sankcjom, następujących umyślnych działań lub zaniechań, popełnionych w celu dokonania, ukrycia lub zamaskowania przestępstw, o których mowa w Artykułach 2 do 12, w zakresie, w jakim Strona nie złożyła do nich zastrzeżeń lub oświadczeń:

- a. tworzenie lub używanie faktury lub jakiegokolwiek innego dokumentu księgowego lub zapisu zawierającego fałszywą lub niepełną informację;
- b. bezprawne zaniechanie zaksięgowania płatności.

Artykuł 15 - Współuczestnictwo

Każda Strona przyjmie takie środki ustawodawcze i inne, jakie mogą być konieczne do uznania przez jej prawo wewnętrzne za przestępstwo pomocnictwa i podżegania do popełnienia jakiegokolwiek przestępstwa, określonego zgodnie z niniejszą Konwencją.

Artykuł 16 - Immunitet

Przepisy niniejszej Konwencji nie naruszają postanowień żadnego Traktatu, Protokołu lub Statutu, jak również tekstów je wprowadzających, w zakresie dotyczącym uchylecia immunitetu.

Artykuł 17 - Jurysdykcja

1. Każda Strona przyjmie takie środki ustawodawcze i inne, jakie mogą być konieczne do ustanowienia swej jurysdykcji wobec przestępstwa określonego zgodnie z Artykułami 2 do 14 niniejszej Konwencji, gdy:

- a. przestępstwo zostało popełnione w całości lub w części na jej terytorium;
- b. przestępca jest jednym z jej obywateli, jednym z jej funkcjonariuszy publicznych lub członkiem jednego z jej krajowych zgromadzeń przedstawicielskich;
- c. przestępstwo dotyczy jednego z jej funkcjonariuszy publicznych lub członków jej krajowych zgromadzeń przedstawicielskich lub jakiejkolwiek osoby, o której mowa w Artykułach 9 - 11, będącej równocześnie jednym z jej obywateli.

2. Każda ze Stron może, w momencie podpisywania lub składania dokumentu ratyfikacyjnego, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia, poprzez oświadczenie skierowane do Sekretarza Generalnego Rady Europy, oświadczyć, iż zastrzega sobie prawo do nie stosowania lub stosowania tylko w określonych przypadkach lub na określonych warunkach, reguł jurysdykcji określonych w ustępie 1 b. i c. niniejszego Artykułu w całości lub w części.

3. Jeśli Strona uczyniła użytek z możliwości złożenia zastrzeżenia, przewidzianej w ustępie 2 niniejszego Artykułu, przyjmie takie środki ustawodawcze, jakie mogą być konieczne do ustanowienia swej jurysdykcji wobec przestępstwa określonego zgodnie z niniejszą Konwencją w przypadkach, kiedy domniemany sprawca przebywa na jej terytorium, a nie zostaje wydany innej Stronie po złożeniu wniosku o wydanie jedynie ze względu na jego obywatelstwo.

4. Konwencja niniejsza nie wyłącza w jakimkolwiek zakresie jurysdykcji w sprawach karnych wykonywanej przez Stronę zgodnie z jej prawem wewnętrznym.

Artykuł 18 - Odpowiedzialność osób prawnych

1. Każda Strona przyjmie takie środki ustawodawcze i inne, jakie mogą być konieczne do zapewnienia, by osoby prawne mogły ponosić odpowiedzialność

za przestępstwa czynnego przekupstwa, handlu wpływami i prania pieniędzy, określone zgodnie z niniejszą Konwencją, popełnione na ich korzyść przez działającą indywidualnie, albo jako część organu osoby prawnej, jakąkolwiek osobę fizyczną, która posiada wiodącą rolę w ramach tej osoby prawnej, na podstawie:

- umocowania do reprezentowania tej osoby prawnej, lub
- uprawnienia do podejmowania decyzji w imieniu tej osoby prawnej, lub
- uprawnienia do sprawowania kontroli w obrębie tej osoby prawnej,

jak również za udział takich osób fizycznych w wymienionych wyżej przestępstwach jako współsprawców lub podżegaczy.

2. Poza przypadkami już przewidzianymi w ustępie 1, każda Strona przyjmie środki konieczne do zapewnienia, by osoby prawne mogły ponosić odpowiedzialność, jeśli brak nadzoru lub kontroli ze strony osoby fizycznej, o której mowa w ustępie 1, umożliwił podporządkowanej jej osobie fizycznej popełnienie przestępstw wymienionych w ustępie 1 na korzyść tej osoby prawnej.

3. Odpowiedzialność osoby prawnej na mocy ustępów 1 i 2 nie wyłącza postępowania karnego przeciw osobom, które są sprawcami, podżegaczami lub współsprawcami przestępstw kryminalnych, o których mowa w ustępie 1.

Artykuł - 19 Sankcje i środki

1. Biorąc pod uwagę poważny charakter przestępstw określonych zgodnie z niniejszą Konwencją, każda ze Stron, w odniesieniu do przestępstw, określonych w Artykułach 2 do 14, wprowadzi skuteczne, proporcjonalne i zniechęcające sankcje i środki, obejmujące - w przypadku popełnienia tych przestępstw przez osoby fizyczne - kary pozbawienia wolności, które dają podstawę do ekstradycji.

2. Każda ze Stron zapewni, by osoby prawne odpowiedzialne na mocy Artykułu 18 ustępy 1 i 2, podlegały skutecznym, proporcjonalnym i zniechęcającym sankcjom karnym lub innym, w tym sankcjom pieniężnym.

3. Każda Strona przyjmie takie środki ustawodawcze i inne, jakie mogą być konieczne do umożliwienia konfiskaty lub pozbawienia w inny sposób

narzędzi oraz dochodów z przestępstw, określonych zgodnie z niniejszą Konwencją, lub mienia, którego wartość odpowiada takim dochodom.

Artykuł 20 - Organy wyspecjalizowane

Każda Strona przyjmie takie środki, jakie mogą być konieczne do zapewnienia specjalizacji osób i jednostek organizacyjnych w zwalczaniu korupcji. Będą one dysponować niezbędną niezależnością, zgodnie z podstawowymi zasadami porządku prawnego Strony, w celu umożliwienia im skutecznego wykonywania ich funkcji w sposób wolny od niewłaściwych nacisków. Dla wykonywania zadań Strona zapewni personelowi takich jednostek organizacyjnych odpowiednie szkolenie i środki finansowe.

Artykuł 21 - Współpraca organów krajowych

Każda Strona przyjmie takie środki, jakie mogą być konieczne do zapewnienia, by organy publiczne, jak również każdy funkcjonariusz publiczny współpracował, zgodnie z prawem wewnętrznym, z organami odpowiedzialnymi za ściganie przestępstw i organami oskarżycielskimi:

- a. przez informowanie tych organów, z własnej inicjatywy, o uzasadnionych podejrzeniach, iż zostało popełnione którekolwiek z przestępstw określonych zgodnie z Artykułami 2 do 14, lub
- b. przez udzielanie tym organom, na ich żądanie, wszelkich potrzebnych informacji.

Artykuł 22 - Ochrona osób współpracujących z wymiarem sprawiedliwości i świadków

Każda Strona przyjmie takie środki, jakie mogą być konieczne do udzielenia skutecznej i właściwej ochrony:

- a. osobom powiadamiającym o przestępstwach określonych zgodnie z Artykułami 2 do 14 lub w inny sposób współpracującym z organami ścigania lub organami oskarżycielskimi;
- b. świadkom składającym zeznania dotyczące tych przestępstw.

Artykuł 23 - Środki ułatwiające gromadzenie dowodów i konfiskatę dochodów

1. Każda Strona przyjmie takie środki ustawodawcze i inne, jakie mogą być konieczne, dla ułatwienia gromadzenia dowodów dotyczących przestępstw określonych zgodnie z Artykułami 2 do 14 niniejszej Konwencji oraz identyfikacji, zlokalizowania, zamrożenia i zajęcia narzędzi i dochodów z korupcji lub mienia, którego wartość odpowiada takim dochodom, podlegającym środkom ustanowionym zgodnie z ustępem 3 Artykułu 19 niniejszej Konwencji, włącznie z zastosowaniem, zgodnie z prawem wewnętrznym, specjalnych technik śledczych.

2. Każda Strona przyjmie takie środki ustawodawcze i inne, jakie mogą być konieczne do umocowania jej sądów lub innych właściwych organów do nakazywania udostępnienia lub do zajmowania dokumentów bankowych, finansowych lub handlowych, w celu prowadzenia działań, o których mowa w ustępie 1 tego Artykułu.

3. Tajemnica bankowa nie będzie stanowić przeszkody dla stosowania środków przewidzianych w ustępach 1 i 2 tego Artykułu.

ROZDZIAŁ III **MONITOROWANIE IMPLEMENTACJI**

Artykuł 24 - Monitorowanie

Implementację Konwencji przez Strony monitorować będzie Grupa Państw przeciw Korupcji (GRECO).

ROZDZIAŁ IV **WSPÓLPRACA MIĘDZYNARODOWA**

Artykuł 25 - Ogólne zasady i środki współpracy międzynarodowej

1. W celu ścigania i prowadzenia postępowań dotyczących przestępstw określonych zgodnie z niniejszą Konwencją, Strony będą ze sobą współpracować w najszerszym możliwym zakresie, zgodnie z postanowieniami odpowiednich instrumentów międzynarodowych

dotyczących współpracy w sprawach karnych lub z warunkami określonymi w jednolitym ustawodawstwie lub ustawodawstwie stosowanym na zasadzie wzajemności, a także zgodnie z ich prawem wewnętrznym.

2. Jeśli Strony nie są związane żadnym instrumentem międzynarodowym lub uzgodnieniami, o których mowa w ustępie 1, stosuje się Artykuły 26 do 31 niniejszego rozdziału.

3. Artykuły 26 do 31 niniejszego rozdziału stosuje się również, jeśli są korzystniejsze niż postanowienia instrumentów międzynarodowych lub uzgodnień, o których mowa w ustępie 1.

Artykuł 26 - Pomoc wzajemna

1. Strony udzielają sobie pomocy wzajemnej w najszerszym zakresie, poprzez niezwłoczne załatwianie wniosków organów, które, zgodnie z prawem krajowym, uprawnione są do ścigania i oskarżania w sprawach o przestępstwa określone zgodnie z niniejszą Konwencją.

2. Wzajemnej pomocy prawnej na mocy ustępu 1 niniejszego artykułu można odmówić, jeśli Strona wezwana uważa, że wykonywanie wniosku naruszałoby jej podstawowe interesy, suwerenność, bezpieczeństwo narodowe lub porządek publiczny .

3. Strony nie mogą powoływać się na tajemnicę bankową, jako na podstawę odmowy jakiegokolwiek współpracy na mocy niniejszego rozdziału. Jeśli tak stanowi prawo wewnętrzne, Strona może wymagać, żeby wniosek o współpracę wymagający uchylecia tajemnicy bankowej, został zatwierdzony przez sędziego lub inny organ sądowy, w tym przez prokuratora, w zakresie w jakim organy te są właściwe w sprawach o przestępstwa.

Artykuł 27 - Ekstradycja

1. Przestępstwa kryminalne określone zgodnie z niniejszą Konwencją będą uznane za włączone do każdego traktatu o ekstradycji pomiędzy dwiema lub więcej Stronami, jako przestępstwa stanowiące podstawę do wydania. Strony zobowiązują się do włączenia tych przestępstw, jako przestępstw

stanowiących podstawę do wydania, do każdego traktatu o ekstradycji, jaki zostanie zawarty pomiędzy dwiema lub więcej Stronami.

2. Jeśli Strona, która uzależnia ekstradycję od istnienia traktatu, otrzyma wnioski o wydanie od innej Strony, z którą nie jest związana traktatem o ekstradycji, może uznawać niniejszą Konwencję za prawną podstawę wydania w odniesieniu do jakiegokolwiek przestępstwa określonego zgodnie z nią.

3. Strony, które nie uzależniają ekstradycji od istnienia traktatu, w stosunkach pomiędzy sobą uznawać będą przestępstwa kryminalne określone zgodnie z niniejszą Konwencją za przestępstwa stanowiące podstawę do wydania.

4. Ekstradycja podlega warunkom przewidzianym w prawie Strony wezwanej lub w mających zastosowanie traktatach o ekstradycji, włącznie z podstawami odmowy wydania przez Stronę wezwaną.

5. Jeśli ekstradycji w związku z przestępstwem określonym zgodnie z niniejszą Konwencją odmówiono wyłącznie ze względu na obywatelstwo osoby, o której wydanie wniesiono, lub też ze względu na to, że Strona wezwana uznaje, że ma jurysdykcję wobec tego przestępstwa, Strona wezwana przedstawi sprawę w celu ścigania swoim właściwym organom, oraz we właściwym czasie poinformuje Stronę wzywającą o jej ostatecznym wyniku, chyba że zostanie inaczej uzgodnione ze Stroną wzywającą.

Artykuł 28 - Informacja udzielana bez wezwania

Bez uszczerbku dla swoich własnych dochodzeń lub postępowań, Strona może, bez wcześniejszego wezwania, udzielić innej Stronie informacji o faktach, jeśli uzna, że ujawnienie takiej informacji może pomóc Stronie, która ją otrzymała we wszczęciu lub prowadzeniu dochodzeń lub postępowań dotyczących przestępstw kryminalnych określonych zgodnie z niniejszą Konwencją, lub że może prowadzić do złożenia przez tę Stronę wniosku na podstawie przepisów niniejszego rozdziału.

Artykuł 29 - Organ centralny

1. Każda ze Stron wyznaczy organ centralny lub, w stosownych przypadkach, kilka organów centralnych, które będą odpowiedzialne za kierowanie

wniosków i odpowiadanie na wnioski składane na mocy niniejszego rozdziału, wykonywanie żądanych działań, lub przekazywanie wniosków organom właściwym do ich wykonania

2. Każda Strona, w chwili podpisywania lub składania instrumentu ratyfikacji, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia, zakomunikuje Sekretarzowi Generalnemu Rady Europy nazwy i adresy organów wyznaczonych zgodnie z ustępem 1 tego Artykułu.

Artykuł 30 - Bezpośrednie porozumiewanie się

1. Organy centralne porozumiewają się ze sobą bezpośrednio.

2. W pilnych przypadkach, wniosek o pomoc wzajemną lub związane z nim informacje mogą być przesyłane przez organy sądowe, w tym prokuratorów, strony wzywającej bezpośrednio do organów sądowych, w tym do prokuratorów, Strony wezwanej. W takich przypadkach kopię przesyła się równocześnie do organu centralnego Strony wezwanej, przez organ centralny Strony wzywającej.

3. Jakikolwiek wniosek lub informacja na mocy ustępów 1 i 2 niniejszego Artykułu może zostać przekazany poprzez Międzynarodową Organizację Policji Kryminalnej (Interpol).

4. Jeśli złożono wniosek zgodnie z przepisem ustępu 2 tego Artykułu, a organ nie jest właściwy do załatwienia wniosku, kieruje wniosek do właściwego organu krajowego i informuje o tym bezpośrednio Stronę wzywającą.

5. Wniosek lub informacja skierowane na mocy przepisu ustępu 2 tego Artykułu, które nie obejmują stosowania środków przymusu, mogą zostać przekazane przez właściwe organy Strony wzywającej do właściwych organów Strony wezwanej.

6. Każde Państwo może, w chwili podpisywania lub składania instrumentu ratyfikacji, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia, zakomunikować Sekretarzowi Generalnemu Rady Europy, że ze względu na sprawność postępowania wnioski kierowane na mocy niniejszego rozdziału mają być adresowane do organu centralnego.

Artykuł 31 - Informacja

Strona wezwana będzie niezwłocznie informować Stronę wzywającą o działaniach podjętych w związku z wnioskiem złożonym na podstawie niniejszego rozdziału oraz o ostatecznym wyniku tych działań. Strona wezwana będzie również niezwłocznie informować Stronę wzywającą o wszelkich okolicznościach, które uniemożliwiły przeprowadzenie żądanego działania, lub które mogą znacząco je opóźnić.

ROZDZIAŁ V

POSTANOWIENIA KOŃCOWE

Artykuł 32 - Podpisanie i wejście w życie

1. Konwencja niniejsza jest otwarta do podpisu dla Państw Członkowskich Rady Europy i Państw nie będących członkami¹, które brały udział w jej opracowaniu. Państwa te mogą wyrazić swoją zgodę na związanie się przez:

- a) podpisanie bez zastrzeżenia ratyfikacji, przyjęcia lub zatwierdzenia; lub
- b) podpisanie z zastrzeżeniem ratyfikacji, przyjęcia lub zatwierdzenia, po którym następuje ratyfikacja, przyjęcie lub zatwierdzenie

2. Dokumenty ratyfikacji, przyjęcia lub zatwierdzenia składa się Sekretarzowi Generalnemu Rady Europy.

3. Konwencja wchodzi w życie pierwszego dnia miesiąca następującego po upływie trzech miesięcy od dnia, w którym 14 Państw wyraziło swoją zgodę na związanie się Konwencją zgodnie z postanowieniami ustępu 1. Każde z tych Państw, które nie jest członkiem Grupy Państw przeciwko Korupcji (GRECO) w chwili ratyfikacji, zostanie automatycznie jej członkiem w dniu wejścia w życie Konwencji.

¹ Są to następujące państwa: Białoruś, Bośnia i Hercegowina, Kanada, Gruzja, Watykan, Japonia, Meksyk i Stany Zjednoczone Ameryki.

4. W stosunku do każdego Państwa-Sygnatariusza, które później wyraziło zgodę na związanie się Konwencją, wchodzi ona w życie pierwszego dnia miesiąca następującego po upływie trzech miesięcy od daty wyrażenia takiej zgody zgodnie z ustępem 1. Każde Państwo-Sygnatariusz, które nie jest członkiem Grupy Państw przeciwko Korupcji (GRECO) w chwili ratyfikacji, zostanie automatycznie takim członkiem w dniu wejścia w życie Konwencji w stosunku do niego.

Artykuł 33 - Przystąpienie do Konwencji

1. Po wejściu w życie niniejszej Konwencji, Komitet Ministrów Rady Europy, po skonsultowaniu się z Państwami - Stronami Konwencji, na podstawie decyzji podjętej większością głosów przewidzianą w Artykule 20.d Statutu Rady Europy i z zastrzeżeniem jednomyślności przedstawicieli Państw - Stron, uprawnionych do zasiadania w Komitecie Ministrów, może zaprosić Wspólnotę Europejską, jak również każde Państwo nie będące członkiem Rady i nie uczestniczące w opracowaniu Konwencji, do przystąpienia do Konwencji.

2. Wobec Wspólnoty Europejskiej i każdego Państwa przystępującego na mocy ustępu 1, Konwencja wchodzi w życie pierwszego dnia miesiąca następującego po upływie okresu trzech miesięcy od dnia złożenia dokumentu przystąpienia Sekretarzowi Generalnemu Rady Europy. Wspólnota Europejska i każde Państwo przystępujące do Konwencji stanie się automatycznie członkiem grupy GRECO - jeśli nim nie jest w chwili przystąpienia - w dniu kiedy Konwencja wejdzie w życie w stosunku do niego.

Artykuł 34 – Zakres terytorialny stosowania Konwencji

1. Każde Państwo może, w chwili składania podpisu lub instrumentu ratyfikacji, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia, wskazać terytorium lub terytoria, na których stosuje się Konwencję.

2. Każde Państwo może, w jakimkolwiek późniejszym terminie, poprzez oświadczenie skierowane do Sekretarza Generalnego Rady Europy, rozszerzyć zakres stosowania niniejszej Konwencji na jakiegokolwiek inne terytorium wskazane w oświadczeniu. W odniesieniu do takiego terytorium, Konwencja wejdzie w życie pierwszego dnia miesiąca następującego po upływie okresu

trzech miesięcy od dnia otrzymania takiego oświadczenia przez Sekretarza Generalnego.

3. Każde oświadczenie złożone na mocy dwóch poprzedzających ustępów może być cofnięte w stosunku do jakiegokolwiek terytorium wyszczególnionego w oświadczeniu w drodze notyfikacji skierowanej do Sekretarza Generalnego. Wycofanie staje się skuteczne pierwszego dnia miesiąca następującego po upływie okresu trzech miesięcy od dnia otrzymania notyfikacji przez Sekretarza Generalnego.

Artykuł 35 - Stosunek do innych Konwencji i umów

1. Konwencja niniejsza nie narusza praw i zobowiązań wynikających z wielostronnych konwencji międzynarodowych dotyczących kwestii szczegółowych.

2. Strony Konwencji mogą zawierać ze sobą umowy dwustronne lub wielostronne, dotyczące spraw będących przedmiotem regulacji niniejszej Konwencji, w celu uzupełnienia lub wzmocnienia jej postanowień lub ułatwienia realizacji zasad w niej zawartych.

3. Jeśli dwie lub więcej Stron zawarło już porozumienie lub traktat w sprawach będących przedmiotem niniejszej Konwencji, lub w inny sposób uregulowało swoje stosunki w zakresie tych spraw, Strony te będą mogły stosować taką umowę lub traktat, lub regulację wzajemnych stosunków w miejsce niniejszej Konwencji, jeśli ułatwi to współpracę międzynarodową.

Artykuł 36 - Oświadczenia

Każde Państwo może, w chwili podpisywania lub składania swojego dokumentu ratyfikacji, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia, oświadczyć, że uznaje za przestępstwa kryminalne przekupstwo czynne lub bierne zagranicznych funkcjonariuszy publicznych w rozumieniu Artykułu 5, funkcjonariuszy organizacji międzynarodowych w rozumieniu Artykułu 9 lub sędziów i funkcjonariuszy sądów międzynarodowych w rozumieniu Artykułu 11, tylko wtedy, gdy działanie lub zaniechanie funkcjonariusza publicznego lub sędziego narusza obowiązki służbowe.

Artykuł 37 - Zastrzeżenia

1. Każde Państwo może, w chwili podpisywania lub składania swojego dokumentu ratyfikacji, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia, zastrzec sobie prawo nieuznawania za przestępstwo kryminalne w swym prawie wewnętrznym, w całości lub w części zachowań, o których mowa w Artykułach 4, 6 do 8, 10 i 12, lub przestępstwa przekupstwa biernego określonego w Artykule 5.

2. Każde Państwo może, w chwili podpisywania lub składania swojego dokumentu ratyfikacji, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia, oświadczyć, że korzysta z zastrzeżenia przewidzianego w Artykule 17 ustęp 2.

3. Każde Państwo może, w chwili podpisywania lub składania swojego dokumentu ratyfikacji, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia, oświadczyć, że może odmówić wzajemnej pomocy prawnej na mocy Artykułu 26 ustęp 1, jeśli wniosek dotyczy przestępstwa, które Strona wezwana uważa za przestępstwo polityczne.

4. Żadne Państwo nie może, w zastosowaniu przepisów ustępów 1, 2 i 3 tego Artykułu, złożyć zastrzeżeń do więcej niż 5 z wymienionych w nich przepisów. Inne zastrzeżenia nie mogą być składane. Zastrzeżenia tego samego charakteru w odniesieniu do Artykułów 4, 6 i 10 uważane będą za jedno zastrzeżenie.

Artykuł 38 - Ważność i przegląd oświadczeń i zastrzeżeń

1. Oświadczenia, o których mowa w Artykule 36, i zastrzeżenia, o których mowa w Artykule 37, są ważne przez okres trzech lat od wejścia w życie Konwencji w stosunku do Państwa, które je złożyło. Jednakże takie oświadczenia i zastrzeżenia mogą być odnawiane na okresy o tej samej długości.

2. Na dwanaście miesięcy przed terminem wygaśnięcia oświadczenia lub zastrzeżenia, Sekretariat Generalny Rady Europy notyfikuje danemu Państwu ten termin. Nie później niż na trzy miesiące przed terminem wygaśnięcia ważności, Państwo to notyfikuje Sekretarzowi Generalnemu utrzymanie, zmianę lub wycofanie swojego oświadczenia lub zastrzeżenia. W braku

notyfikacji takiego Państwa, Sekretariat Generalny poinformuje je, że jego oświadczenie lub zastrzeżenie zostaje uznane za automatycznie przedłużone na okres sześciu miesięcy. Brak notyfikacji ze strony Państwa co do jego intencji utrzymania lub zmodyfikowania zastrzeżenia, przed wygaśnięciem tego terminu, powoduje wygaśnięcie oświadczenia lub zastrzeżenia.

3. Strona składająca oświadczenie lub zastrzeżenie zgodnie z Artykułami 36 i 37 przed przedłużeniem go lub na żądanie przedstawi GRECO przyczyny uzasadniające ich utrzymywanie.

Artykuł 39 - Poprawki

1. Poprawki do niniejszej Konwencji mogą zostać zaproponowane przez każdą ze Stron, i zostaną przekazane przez Sekretarza Generalnego Rady Europy państwom członkowskim Rady Europy i każdemu Państwu nie będącemu członkiem, które przystąpiło lub zostało zaproszone do przystąpienia do Konwencji, zgodnie z przepisami Artykułu 33.

2. Każda poprawka zaproponowana przez Stronę zostaje przekazana Europejskiemu Komitetowi Problematyki Przemocności, który przedstawia Komitetowi Ministrów swoją opinię o proponowanej zmianie.

3. Komitet Ministrów rozpatruje proponowaną poprawkę i opinię przedstawioną przez CDPC i, po konsultacjach z Państwami, Stronami Konwencji, nie będącymi członkami Rady Europy, może przyjąć poprawkę.

4. Tekst każdej poprawki przyjętej przez Komitet Ministrów zgodnie z ustępem 3 tego Artykułu zostaje przesłany Stronom do akceptacji.

5. Każda poprawka przyjęta zgodnie z ustępem 3 tego Artykułu wchodzi w życie w trzydziestym dniu po poinformowaniu Sekretarza Generalnego przez wszystkie Strony o akceptacji tej poprawki.

Artykuł 40 - Rozstrzyganie sporów

1. Europejski Komitet Problematyki Przemocności przy Radzie Europy będzie informowany na bieżąco o interpretacji i stosowaniu niniejszej Konwencji.

2. W przypadku sporu pomiędzy Stronami, co do interpretacji i stosowania niniejszej Konwencji, będą one starać się dojść do porozumienia w drodze negocjacji albo innymi metodami pokojowymi przez siebie wybranymi, włącznie z przedłożeniem sporu Europejskiemu Komitetowi Problematyki Przystępczości, trybunałowi arbitrażowemu, którego decyzje wiążąć będą Strony, lub Międzynarodowemu Trybunałowi Sprawiedliwości, zgodnie z porozumieniem Stron zaangażowanych w spór.

Artykuł 41 - Wypowiedzenie

1. Każda Strona może, w dowolnym czasie, wypowiedzieć niniejszą Konwencję w drodze notyfikacji skierowanej do Sekretarza Generalnego Rady Europy.

2. Wypowiedzenie staje się skuteczne pierwszego dnia miesiąca następującego po upływie trzech miesięcy od daty otrzymania notyfikacji przez Sekretarza Generalnego.

Artykuł 42 - Notyfikacja

1. Sekretarz Generalny Rady Europy notyfikuje Państwom członkowskim Rady oraz każdemu Państwu, które przystąpiło do Konwencji:

- a) każde złożenie podpisu;
- b) złożenie każdego dokumentu ratyfikacji, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia;
- c) każdą datę wejścia w życie Konwencji zgodnie z Artykułem 32 i 33;
- d) każde oświadczenie lub zastrzeżenie złożone na mocy Artykułu 36 lub Artykułu 37;
- e) każdy inny akt, notyfikację lub informację odnoszącą się do niniejszej Konwencji.

Na dowód czego niżej podpisani, będąc do tego należycie upoważnionymi, podpisali Konwencję.

Sporządzono w Strasburgu dnia 27 stycznia 1999r., w jednym egzemplarzu w językach angielskim i francuskim, przy czym oba teksty są jednakowo

autentyczne, które składa się w archiwach Rady Europy. Sekretarz Generalny Rady Europy przekaze uwierzytelniony odpis Państwom Członkowskim Rady Europy, Państwom nie będącym członkami, które uczestniczyły w opracowaniu niniejszej Konwencji, oraz Państwom zaproszonym do przystąpienia do niej.

Za zgodność z oryginałem:

Bulgaria

Zastrzeżenia

Na podstawie art. 37 ustęp 1 Konwencji, Republika Bułgarii zastrzega sobie prawo do nie uznania za przestępstwo w swym prawie wewnętrznym zachowań opisanych w artykułach 6, 10 i 12, jak również przekupstwa biernego określonego w art. 5.

Na podstawie art. 37 ustęp 1 Konwencji, Republika Bułgarii oświadcza, iż uznaje zachowania opisane w art. 7 i 8 za przestępstwa w jej prawie wewnętrznym, jedynie jeśli odpowiadać będą którejkolwiek definicji przestępstwa zapisanej w Kodeksie Karnym Republiki Bułgarii.

Chorwacja

Oświadczenie

Na podstawie art. 29 Konwencji, centralną instytucją Republiki Chorwackiej jest: Ministerstwo Sprawiedliwości, Administracji i Samorządu Terytorialnego Republiki Chorwacji, Dyrektor Współpracy Międzynarodowej, Międzynarodowej Współpracy Sądowej i Praw Człowieka,
Ulica: Republiki Austrii 14
10 000 Zagrzeb
Chorwacja

Cypr

Zastrzeżenie

Na podstawie art. 37 ustęp 3 Konwencji, Republika Cypru zastrzega sobie prawo odmowy udzielenia wzajemnej pomocy prawnej określonej w art. 26 ustęp 1, jeśli wniosek dotyczy przestępstwa, uznawanego przez Stronę wezwaną, za przestępstwo polityczne.

Republika Czeska,

Zastrzeżenie

Składając zastrzeżenie przewidziane w art. 37 ustęp Prawnokarnej Konwencji o Korupcji Republika Czeska oświadcza, iż uznaje zachowania opisane w art. 7 i 8 Konwencji za

przestępstwa w jej prawie wewnętrznym, jedynie jeśli odpowiadać będą którejkolwiek z definicji przestępstwa zapisanej w Kodeksie Karnym Republiki Czech.

Oświadczenia

Na podstawie art. 29 Konwencji, Republika Czeska oświadcza, iż dla celów Konwencji następujące instytucje będą uważane za instytucje centralne: Prokuratura Najwyższa – przed wniesieniem sprawy do sądu, Ministerstwo Sprawiedliwości - po wniesieniu sprawy do sądu.

Na podstawie art. 30, ustęp 2 Konwencji, Republika Czeska oświadcza, iż dla celu Konwencji następujące instytucje powinny zostać uznane za instytucje sądowe: Najwyższa Prokuratura Republiki Czeskiej, Wyższa Prokuratura w Pradze, Wyższa Prokuratura w Ołomuńcu, Prokuratury Okręgowe i Rejonowe, Prokuratura Muncypalna w Brnie, Prokuratura Muncypalna w Pradze, Prokuratura Rejonowa w Pradze, Ministerstwo Sprawiedliwości Republiki Czeskiej, Sąd Najwyższy Republiki Czeskiej, Wyższy Sąd w Pradze, Wyższy Sąd w Ołomuńcu, Sądy Okręgowe i Rejonowe, Sąd Muncypalny w Brnie, Sąd Muncypalny w Pradze, Sąd Rejonowy w Pradze

Dania

Zastrzeżenia

Zgodnie z art. 37, ustęp 1 Konwencji Dania zastrzega sobie prawo do nie uznania za przestępstwo w prawie duńskim, w części lub w całości zachowania opisanego w art. 12.

Zgodnie z art. 37 ustęp 2 Konwencji, Dania zastrzega sobie prawo stosowania art. 17 ustęp 1 b jeśli sprawca jest jednym z jej obywateli, tylko wtedy jeśli jego czyn uznawany jest za przestępstwo w prawie strony, na terytorium której zostało popełnione (podwójna karalność)

W odniesieniu do art. 37 ustęp 3 Konwencji Dania zastrzega sobie prawo odmowy udzielenia wzajemnej pomocy prawnej zgodnie z art. 26 ustęp 1, jeśli wniosek dotyczy przestępstwa, które zgodnie z prawem duńskim uznane jest za przestępstwo polityczne.

Oświadczenia

Zgodnie z art. 29 ustęp 2 Konwencji Rząd Danii wyznaczył, Ministerstwo Sprawiedliwości, Slotsholmsade 10, DK – 1216 Copenhagen K, Denmark - jako organ właściwy.

Zgodnie z art. 34 i do czasu przeciwnej notyfikacji Konwencji nie stosuje się do Wysp Owczych i Grenlandii.

Węgry

Oświadczenia

Zgodnie z art. 29 ustęp 2 Konwencji Republika Węgierska wyznacza organami centralnymi Ministerstwo Sprawiedliwości (1055 Budapeszt, Kossuth Lajos ter 4.) i Biuro Prokuratora Generalnego (1055 Budapeszt, Marko u. 16).

Na podstawie art. 30 ustęp 6 Konwencji Republika Węgier informuje, iż w celu zapewnienia efektywności - wnioski na podstawie rozdziału IV winny być kierowane do jednego z powyższych organów.

Zastrzeżenie

Na podstawie art. 37 ustęp 1 Konwencji Węgry zastrzegają sobie prawo do nie uznawania za przestępstwo przestępstwa przekupstwa biernego określonego w art. 5 i 6 Konwencji.

Na podstawie art. 37 ustęp 1 Konwencji Węgry zastrzegają sobie prawo do nie uznawania za przestępstwo czynu opisanego w art. 8 jeśli jest on popełniony za granicą przez obywateli państw obcych w związku z działalnością gospodarczą.

Łotwa

Oświadczenie

Dla celów niniejszej konwencji Republika Łotwy oświadcza, iż pojęcie „obywatel” odnosi się do obywateli Republiki Łotwy i do osób nie będących obywatelami, do których odnosi się ustawa o statusie obywateli byłego ZSRR, którzy nie są obywatelami Łotwy lub innego państwa.

Zastrzeżenie

Na podstawie art. 37 ustęp 3 Konwencji, Republika Łotwy oświadcza, iż może odmówić udzielenia wzajemnej pomocy prawnej zgodnie z art. 26 ustęp 1 Konwencji, „jeśli wniosek dotyczy przestępstwa, uznawanego przez Republikę Łotwy, za przestępstwo polityczne.

Oświadczenie

Na podstawie art. 29 ustęp 2 Konwencji, Republika Łotwy oświadcza, iż organami wyznaczonymi na podstawie art. 29 ustęp 1 są:

- 1) Ministerstwo Spraw Wewnętrznych – podczas śledztwa do czasu oskarżenia
Raina blvd. 6 Riga, LV – 1050, Łotwa; tel. +3717219263; Fax: +3712271005
e- mail: kanceleja@iem.gov.lv
- 2) Biuro Prokuratora Generalnego – podczas śledztwa przed procesem do czasu wniesienia sprawy do sądu
O. Kalpaka blvd. 6, Riga, LV- 1801, Łotwa; tel: +3717044400; Fax: +3717044449
e-mail: gen@lrp.gov.lv
- 3) Ministerstwo Sprawiedliwości – podczas procesu
Brivibas blvd. 36, Riga, LV – 1536, Łotwa; tel. +3717088220, 7280437, fax:
+3717210823, 7285575
e-mail: justice@latnet.lv

Słowenia:

Zastrzeżenie

Na podstawie art. 37 Konwencji, Republika Słowenii oświadcza, iż zastrzega sobie prawo do nie uznawania za przestępstwa w swoim prawie wewnętrznym co następuje:

Republika Słowenii zastrzega sobie prawo do nie uznawania za przestępstwo zgodnie z jej prawem wewnętrznym zachowania określonego w art. 6, jeżeli dotyczy każdej osoby będącej członkiem zgromadzenia przedstawicielskiego wykonującego władzę ustawodawczą lub administracyjną.

Republika Słowenii zastrzega sobie prawo do nie uznawania za przestępstwo zgodnie z jej prawem wewnętrznym zachowania określonego w art. 8, w zakresie przyjęcia oferty lub obietnicy jakiegokolwiek nienależnej korzyści.

Republika Słowenii zastrzega sobie prawo do nie uznania za przestępstwo zgodnie z jej prawem wewnętrznym zachowania określonego w art. 12: tj.: umyślnych czynów polegających na obiecywaniu, wręczaniu lub proponowaniu, bezpośrednio lub pośrednio, jakichkolwiek nienależnych korzyści, komukolwiek kto stwierdza, lub potwierdza, iż może w zamian wywrzeć wpływ na podjęcie decyzji przez którąkolwiek z osób wymienionych a Artykułach 2,4 do 6, 9 do 11, oraz polegających na żądaniu lub przyjmowaniu takich korzyści lub przyjmowaniu propozycji lub obietnicy tychże korzyści w zamian za wywarcie takiego wpływu

**SEKRETARZ
KOMITETU INTEGRACJI EUROPEJSKIEJ
SEKRETARZ STANU
W MINISTERSTWIE SPRAW ZAGRANICZNYCH**

Prof. dr hab. Danuta Hübner
Sokr. Min. DH/ 844 /2002/DPE/agg/dj

Warszawa, 03.04 2002r.

**Pan
Aleksander Proksa
Sekretarz Rady Ministrów**

Opinia o zgodności projektów:

- uchwały Rady Ministrów w sprawie przedłożenia Prawnokarnej konwencji o korupcji, sporządzonej w Strasburgu dnia 27 stycznia 1999 r., do ratyfikacji,
- ustawy o ratyfikacji Prawnokarnej konwencji o korupcji, sporządzonej w Strasburgu dnia 27 stycznia 1999 r.

z prawem Unii Europejskiej, wyrażona na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o Komitecie Integracji Europejskiej (Dz. U. Nr 106, poz. 494) przez Sekretarza Komitetu Integracji Europejskiej, Minister Danutę Hübner, działającą z upoważnienia Przewodniczącego Komitetu Integracji Europejskiej

W związku z przedłożonym projektem uchwały Rady Ministrów w sprawie przedłożenia Prawnokarnej konwencji o korupcji, sporządzonej w Strasburgu dnia 27 stycznia 1999 r., do ratyfikacji (pismo nr RM-1111-51-02), uprzejmie informuję, iż nie zgłaszam uwag.

Odnosząc się do ustawy o ratyfikacji Prawnokarnej konwencji o korupcji, sporządzonej w Strasburgu dnia 27 stycznia 1999 r. (pismo nr RM-10-35-02), pozwalam sobie wyrazić następującą opinię:

- I. Celem przedłożonej do zaopiniowania ustawy jest wyrażenie przez Parlament RP zgody na dokonanie przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej ratyfikacji Prawnokarnej konwencji o korupcji sporządzonej w dniu 27 stycznia 1999 r. w Strasburgu, przyjętej w ramach Rady Europy i podpisanej przez 41 państw, w tym ratyfikowanej przez 14 państw (stan aktualny na 29 marca br.).

II. Kompetencja Unii Europejskiej do regulowania określonych zagadnień prawa karnego wynika z postanowień Tytułu VI Traktatu o Unii Europejskiej (TUE) *Współpraca policyjna i sądowa w sprawach karnych (III filar Unii Europejskiej)*, a także z art. 61 litera e Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską (TWE – norma art. 61 litera e ma jednak charakter akcesoryjny w odniesieniu do norm TUE).

Podejmowanie środków prawnych dotyczących korupcji zostało uregulowane bezpośrednio w TUE, w art. 29 akapit 2, zgodnie z którym państwa członkowskie zobowiązane są do podejmowania bliższej współpracy między organami policji, kontroli celnej i innymi właściwymi organami, podejmowania współpracy policyjnej i sądowej w sprawach karnych oraz zbliżania zasad prawa karnego w poszczególnych państwach członkowskich UE w celu zapobiegania i zwalczania korupcji.

Na *acquis communautaire* odnoszące się do korupcji składają się przede wszystkim następujące akty:

- Uchwała Rady z dnia 26 maja 1997 r., ustanawiająca na podstawie art. K.3 (2)(c) Konwencję w sprawie zwalczania korupcji funkcjonariuszy Wspólnot Europejskich lub funkcjonariuszy państw członkowskich Unii Europejskiej;
- Uchwała Rady z dnia 26 lipca 1995 r., ustanawiająca Konwencję o ochronie interesów finansowych Wspólnot Europejskich;
- Uchwała Rady z dnia 27 września 1996 r., ustanawiająca Protokół do Konwencji o ochronie interesów finansowych Wspólnot Europejskich;
- Drugi protokół z dnia 19 czerwca 1997 r. do Konwencji o ochronie interesów finansowych Wspólnot Europejskich;
- Wspólne działanie z dnia 22 grudnia 1998 r. 98/742/JHA, dotyczące korupcji w sektorze prywatnym;
- Komunikat Komisji z 21 maja 1997 r. skierowany do Rady i Parlamentu Europejskiego dotyczący unijnej polityki zwalczania korupcji;
- Konwencja o zwalczaniu przekupstwa zagranicznych funkcjonariuszy publicznych w międzynarodowych transakcjach handlowych z dnia 17 grudnia 1997 r. (konwencja przyjęta w ramach OECD);
- Prawnokarna konwencja o korupcji sporządzona w dniu 27 stycznia 1999 r. (przyjęta w ramach Rady Europy).

Ponadto w Unii Europejskiej prowadzone są działania mające na celu zwalczanie korupcji – od 1999 r. działa Europejskie Biuro Zapobiegania Nadużyciom (OLAF), powołane decyzją Komisji Europejskiej nr 1999/352/WE z dnia 28 kwietnia 1999 r.,

natomiast na drodze porozumienia między Unią Europejską a Radą Europy z 1996 r. został stworzony program walki z korupcją i przestępczością zorganizowaną w państwach Europy Centralnej i Wschodniej *OCTOPUS*.

- III. Prawnokarna konwencja o korupcji sporządzona w dniu 27 stycznia 1999 r., jak wskazano powyżej, została włączona do dorobku prawnego UE. W czasie trwania rozmów przygotowujących tę konwencję, prowadzonych na forum Rady Europy, Rada (Unii Europejskiej) wydała dwa wspólne stanowiska dotyczące negocjacji prowadzonych w Radzie Europy i OECD, odnoszących się do zwalczania korupcji (Wspólne stanowisko Rady z 6 października 1997 r. dotyczące negocjacji w Radzie Europy i OECD odnoszących się do korupcji, Dz.Urz. WE nr L 179, 13.10.1997; Drugie wspólne stanowisko Rady z 13 listopada 1997 r. dotyczące negocjacji w Radzie Europy i OECD odnoszących się do zwalczania korupcji, Dz.Urz. WE nr L 320, 21.11.1997).

Ze stanowisk powyższych wynikało m. in., że państwa członkowskie winny były wspierać proces negocjacji tak, aby postanowienia Konwencji objęły jak najszersze zjawisko korupcji, a także by zapewniony był skuteczny, skoordynowany i jasno ukierunkowany mechanizm monitorowania wykonywania konwencji.

- IV. Treść powyższych wspólnych stanowisk Rady implikuje wniosek, że **ratyfikacja przez Polskę opiniowanej Konwencji jest istotnym elementem procesu dostosowywania prawa polskiego do *acquis* unijnego.**

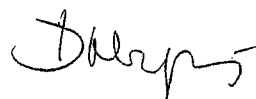
- V. Polska zamierza złożyć zastrzeżenia, które dotyczyć będą prawa do nieuznania za przestępstwo zachowania opisanego w art. 12, 7 i 8 Konwencji. Złożenie powyższych zastrzeżeń jest zgodne z art. 37 Konwencji, który reguluje przedmiot oraz procedurę składania przez strony Konwencji ewentualnych zastrzeżeń.

W celu porównania zakresu proponowanych zastrzeżeń Polski z zastrzeżeniami, które zgłosiły państwa członkowskie UE, należy rozważyć stanowisko Danii - jedyne państwa z tej grupy, które ratyfikowało Konwencję do 15 listopada br. (i w związku z tym może być przedmiotem porównań). Dania złożyła zastrzeżenie do **art. 12**, o treści identycznej w stosunku do przewidywanego polskiego zastrzeżenia do tego artykułu Konwencji. Identyczne zastrzeżenie do art. 12 złożyła również Słowenia, państwo ubiegające się o członkostwo w UE.

Jeżeli chodzi o zastrzeżenia do art. 7 i 8 Konwencji, zastrzeżenia ograniczające stosowanie tych norm złożyły następujące państwa kandydujące do członkostwa w UE: Czechy (do art. 7 i 8), Węgry (do art. 8) i Słowenia (do art. 8). W projekcie uzasadnienia wniosku o ratyfikację Konwencji wskazano, że prawo polskie nie penalizuje obecnie przekupstwa w sektorze prywatnym, natomiast stosowną propozycję zawiera prezydencki projekt ustawy o zmianie ustawy – Kodeks karny, skierowany do Seju przez Prezydenta RP w dniu 20 grudnia 2001 r. Należy zwrócić uwagę na fakt, że **penalizacja korupcji w sektorze prywatnym**, której dotyczą normy art. 7 i 8, była jednym z przedmiotów nowelizacji Kodeksu karnego ustawą z 24 sierpnia 2001 r., związanym bezpośrednio z koniecznością transpozycji do prawa polskiego norm zawartych we Wspólnym działaniu z dnia 22 grudnia 1998 r. 98/742/JHA dotyczącym korupcji w prywatnym sektorze. Weto Prezydenta, którego przyczyną nie były postanowienia odnoszące się do korupcji w sektorze prywatnym, nie powoduje bynajmniej, że obowiązek transpozycji Wspólnego działania 98/742/JHA, polegający na penalizacji korupcji w sektorze prywatnym, przestał być aktualny. W związku z powyższym **należy zauważyć, że zastrzeżenie złożone do norm zawartych w art. 7 i 8 Konwencji, w najbliższym czasie będzie musiało być uchylone za względu na zobowiązania dostosowawcze Polski odnośnie *acquis communautaire*.**

VI. W konkluzji stwierdzam, że z punktu widzenia prawa Unii Europejskiej nie ma przeszkód do ratyfikacji opiniowanej Prawnikarnej konwencji o korupcji, sporządzonej w Strasburgu w dniu 27 stycznia 1999 r.

Z poważaniem,

Do uprzejmej wiadomości:
Pan Włodzimierz Cimoszewicz
Minister Spraw Zagranicznych

Załącznik do wniosku o wszczęcie postępowania w sprawie ratyfikacji Prawnokarnej konwencji o korupcji

Tłumaczenie na język angielski treści proponowanych zastrzeżeń i oświadczenia

In accordance with Article 37 paragraph 1 of the Convention, the Republic of Poland reserves its right not to establish as a criminal offence under its domestic law the conduct referred to in Article 12 of the Convention, insofar as the conduct described in the Article 12 does not constitute a criminal offence under provisions of the Criminal Code.

In accordance with Article 37 paragraph 1 of the Convention, the Republic of Poland reserves its right not to establish as a criminal offence under its domestic law the conduct referred to in Article 7 of the Convention, insofar as the conduct described in the Article 7 does not constitute a criminal offence under provisions of the Criminal Code.

In accordance with Article 37 paragraph 1 of the Convention, the Republic of Poland reserves its right not to establish as a criminal offence under its domestic law the conduct referred to in Article 8 of the Convention, insofar as the conduct described in the Article 8 does not constitute a criminal offence under provisions of the Criminal Code.

In accordance with Article 29 paragraph 2 of the Convention the Republic of Poland declares, that:

The Central Authority for the requests concerning criminal proceedings is:

Ministry of Justice, Al. Ujazdowskie 11, 00-950 Warszawa

The Central Authority for the requests concerning other proceedings than criminal, conducted against legal persons in order to establish their responsibility or to impose a sanction on the legal person for the bribery of a person performing public function is:

Office for Protection of Competition and Consumers (Urząd Ochrony Konkurencji i Konsumentów) pl Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa.

**Criminal Law Convention
on Corruption**

**Convention pénale
sur la corruption**

Preamble

The member States of the Council of Europe and the other States signatory hereto,

Considering that the aim of the Council of Europe is to achieve a greater unity between its members;

Recognising the value of fostering co-operation with the other States signatories to this Convention;

Convinced of the need to pursue, as a matter of priority, a common criminal policy aimed at the protection of society against corruption, including the adoption of appropriate legislation and preventive measures;

Emphasising that corruption threatens the rule of law, democracy and human rights, undermines good governance, fairness and social justice, distorts competition, hinders economic development and endangers the stability of democratic institutions and the moral foundations of society;

Believing that an effective fight against corruption requires increased, rapid and well-functioning international co-operation in criminal matters;

Welcoming recent developments which further advance international understanding and co-operation in combating corruption, including actions of the United Nations, the World Bank, the International Monetary Fund, the World Trade Organisation, the Organisation of American States, the OECD and the European Union;

Having regard to the Programme of Action against Corruption adopted by the Committee of Ministers of the Council of Europe in November 1996 following the recommendations of the 19th Conference of European Ministers of Justice (Valletta, 1994);

Recalling in this respect the importance of the participation of non-member States in the Council of Europe's activities against corruption and welcoming their valuable contribution to the implementation of the Programme of Action against Corruption;

Further recalling that Resolution No. 1 adopted by the European Ministers of Justice at their 21st Conference (Prague, 1997) recommended the speedy implementation of the Programme of Action against Corruption, and called, in particular, for the early adoption of a criminal law convention providing for the co-ordinated incrimination of corruption offences, enhanced co-operation for the prosecution of such offences as well as an effective follow-up mechanism open to member States and non-member States on an equal footing;

Bearing in mind that the Heads of State and Government of the Council of Europe decided, on the occasion of their Second Summit held in Strasbourg on 10 and 11 October 1997, to seek

Préambule

Les Etats membres du Conseil de l'Europe et les autres Etats signataires de la présente Convention,

Considérant que le but du Conseil de l'Europe est de réaliser une union plus étroite entre ses membres;

Reconnaissant l'importance de renforcer la coopération avec les autres Etats signataires de la présente Convention;

Convaincus de la nécessité de poursuivre, en tant que priorité, une politique pénale commune tendant à la protection de la société contre la corruption, y compris par l'adoption d'une législation appropriée et des mesures préventives adéquates;

Soulignant que la corruption constitue une menace pour la prééminence du droit, la démocratie et les droits de l'homme, sape les principes de bonne administration, d'équité et de justice sociale, fausse la concurrence, entrave le développement économique et met en danger la stabilité des institutions démocratiques et les fondements moraux de la société;

Convaincus que l'efficacité de la lutte contre la corruption passe par une coopération internationale pénale intensifiée, rapide et adaptée en matière pénale;

Se félicitant des développements récents qui contribuent à améliorer la prise de conscience et la coopération au niveau international dans la lutte contre la corruption, y compris des actions menées par les Nations Unies, la Banque mondiale, le Fonds monétaire international, l'Organisation mondiale du commerce, l'Organisation des Etats américains, l'OCDE et l'Union européenne;

Eu égard au Programme d'action contre la corruption, adopté par le Comité des Ministres du Conseil de l'Europe en novembre 1996, à la suite des recommandations de la 19e Conférence des ministres européens de la Justice (La Valette, 1994);

Rappelant dans ce contexte l'importance de la participation des Etats non membres aux activités du Conseil de l'Europe contre la corruption et se félicitant de leur contribution précieuse à la mise en œuvre du Programme d'action contre la corruption;

Rappelant en outre que la Résolution n° 1 adoptée par les ministres européens de la Justice lors de leur 21e Conférence (Prague, 1997) appelle à la mise en œuvre rapide du Programme d'action contre la corruption et recommande, en particulier, l'élaboration d'une convention pénale sur la corruption prévoyant l'incrimination coordonnée des infractions de corruption, une coopération renforcée dans la poursuite de telles infractions et un mécanisme de suivi efficace ouvert aux Etats membres et aux Etats non membres sur un pied d'égalité;

Gardant à l'esprit que les chefs d'Etat et de gouvernement du Conseil de l'Europe ont décidé, lors de leur Deuxième Sommet qui s'est tenu à Strasbourg les 10 et 11 octobre 1997, de

common responses to the challenges posed by the growth in corruption and adopted an Action Plan which, in order to promote co-operation in the fight against corruption, including its links with organised crime and money laundering, instructed the Committee of Ministers, *inter alia*, to secure the rapid completion of international legal instruments pursuant to the Programme of Action against Corruption;

Considering moreover that Resolution (97) 24 on the 20 Guiding Principles for the Fight against Corruption, adopted on 6 November 1997 by the Committee of Ministers at its 101st Session, stresses the need rapidly to complete the elaboration of international legal instruments pursuant to the Programme of Action against Corruption;

In view of the adoption by the Committee of Ministers, at its 102nd Session on 4 May 1998, of Resolution (98) 7 authorising the partial and enlarged agreement establishing the "Group of States against Corruption - GRECO", which aims at improving the capacity of its members to fight corruption by following up compliance with their undertakings in this field,

Have agreed as follows:

Chapter I – Use of terms

Article 1 – Use of terms

For the purposes of this Convention:

- a "public official" shall be understood by reference to the definition of "official", "public officer", "mayor", "minister" or "judge" in the national law of the State in which the person in question performs that function and as applied in its criminal law;
- b the term "judge" referred to in sub-paragraph a above shall include prosecutors and holders of judicial offices;
- c in the case of proceedings involving a public official of another State, the prosecuting State may apply the definition of public official only insofar as that definition is compatible with its national law;
- d "legal person" shall mean any entity having such status under the applicable national law, except for States or other public bodies in the exercise of State authority and for public international organisations.

Chapter II – Measures to be taken at national level

Article 2 – Active bribery of domestic public officials

Each Party shall adopt such legislative and other measures as may be necessary to establish as criminal offences under its domestic law, when committed intentionally, the promising, offering or giving by any person, directly or indirectly, of any undue advantage to any of its public officials, for himself or herself or for anyone else, for him or her to act or refrain from acting in the exercise of his or her functions.

Article 3 – Passive bribery of domestic public officials

Each Party shall adopt such legislative and other measures as may be necessary to establish as criminal offences under its domestic law, when committed intentionally, the request or receipt

rechercher des réponses communes aux défis posés par l'extension de la corruption et ont adopté un Plan d'action qui, visant à promouvoir la coopération dans la lutte contre la corruption, y compris ses liens avec le crime organisé et le blanchiment de l'argent, charge le Comité des Ministres notamment de conclure rapidement les travaux d'élaboration d'instruments juridiques internationaux, conformément au Programme d'action contre la corruption;

Considérant de surcroît que la Résolution (97) 24 portant les 20 principes directeurs pour la lutte contre la corruption, adoptée le 6 novembre 1997 par le Comité des Ministres à l'occasion de sa 101e Session, souligne la nécessité de conclure rapidement l'élaboration d'instruments juridiques internationaux, en exécution du Programme d'action contre la corruption;

Eu égard à l'adoption lors de la 102e Session du Comité des Ministres, le 4 mai 1998, de la Résolution (98) 7 portant autorisation de créer l'Accord partiel élargi établissant le « Groupe d'Etats contre la Corruption – GRECO », institution qui a pour objet d'améliorer la capacité de ses membres à lutter contre la corruption en veillant à la mise en œuvre de leurs engagements dans ce domaine,

Sont convenus de ce qui suit:

Chapitre I – Terminologie

Article 1 – Terminologie

Aux fins de la présente Convention :

- a l'expression « agent public » est interprétée par référence à la définition de « fonctionnaire », « officier public », « maire », « ministre » ou « juge » dans le droit national de l'Etat dans lequel la personne en question exerce cette fonction et telle qu'elle est appliquée dans son droit pénal;
- b le terme « juge » qui figure à l'alinéa a ci-dessus comprend les membres du ministère public et les personnes exerçant des fonctions judiciaires;
- c dans le cas de poursuites impliquant un agent public d'un autre Etat, l'Etat qui poursuit ne peut appliquer la définition d'agent public que dans la mesure où cette définition est compatible avec son droit national;
- d « personne morale » s'entend de toute entité ayant ce statut en vertu du droit national applicable, exception faite des Etats ou des autres entités publiques dans l'exercice de leurs prérogatives de puissance publique et des organisations internationales publiques.

Chapitre II – Mesures à prendre au niveau national

Article 2 – Corruption active d'agents publics nationaux

Chaque Partie adopte les mesures législatives et autres qui se révèlent nécessaires pour ériger en infraction pénale, conformément à son droit interne, lorsque l'acte a été commis intentionnellement, le fait de proposer, d'offrir ou de donner, directement ou indirectement, tout avantage indu à l'un de ses agents publics, pour lui-même ou pour quelqu'un d'autre, afin qu'il accomplisse ou s'abstienne d'accomplir un acte dans l'exercice de ses fonctions.

Article 3 – Corruption passive d'agents publics nationaux

Chaque Partie adopte les mesures législatives et autres qui se révèlent nécessaires pour ériger en infraction pénale, conformément à son droit interne, lorsque l'acte a été commis

by any of its public officials, directly or indirectly, of any undue advantage, for himself or herself or for anyone else, or the acceptance of an offer or a promise of such an advantage, to act or refrain from acting in the exercise of his or her functions.

Article 4 – Bribery of members of domestic public assemblies

Each Party shall adopt such legislative and other measures as may be necessary to establish as criminal offences under its domestic law the conduct referred to in Articles 2 and 3, when involving any person who is a member of any domestic public assembly exercising legislative or administrative powers.

Article 5 – Bribery of foreign public officials

Each Party shall adopt such legislative and other measures as may be necessary to establish as criminal offences under its domestic law the conduct referred to in Articles 2 and 3, when involving a public official of any other State.

Article 6 – Bribery of members of foreign public assemblies

Each Party shall adopt such legislative and other measures as may be necessary to establish as criminal offences under its domestic law the conduct referred to in Articles 2 and 3, when involving any person who is a member of any public assembly exercising legislative or administrative powers in any other State.

Article 7 – Active bribery in the private sector

Each Party shall adopt such legislative and other measures as may be necessary to establish as criminal offences under its domestic law, when committed intentionally in the course of business activity, the promising, offering or giving, directly or indirectly, of any undue advantage to any persons who direct or work for, in any capacity, private sector entities, for themselves or for anyone else, for them to act, or refrain from acting, in breach of their duties.

Article 8 – Passive bribery in the private sector

Each Party shall adopt such legislative and other measures as may be necessary to establish as criminal offences under its domestic law, when committed intentionally, in the course of business activity, the request or receipt, directly or indirectly, by any persons who direct or work for, in any capacity, private sector entities, of any undue advantage or the promise thereof for themselves or for anyone else, or the acceptance of an offer or a promise of such an advantage, to act or refrain from acting in breach of their duties.

Article 9 – Bribery of officials of international organisations

Each Party shall adopt such legislative and other measures as may be necessary to establish as criminal offences under its domestic law the conduct referred to in Articles 2 and 3, when involving any official or other contracted employee, within the meaning of the staff regulations, of any public international or supranational organisation or body of which the Party is a member, and any person, whether seconded or not, carrying out functions corresponding to those performed by such officials or agents.

intentionnellement, le fait pour un de ses agents publics de solliciter ou de recevoir, directement ou indirectement, tout avantage indu pour lui-même ou quelqu'un d'autre ou d'en accepter l'offre ou la promesse afin d'accomplir ou de s'abstenir d'accomplir un acte dans l'exercice de ses fonctions.

Article 4 – Corruption de membres d'assemblées publiques nationales

Chaque Partie adopte les mesures législatives et autres qui se révèlent nécessaires pour ériger en infraction pénale, conformément à son droit interne, les actes visés aux articles 2 et 3 lorsqu'ils impliquent toute personne membre d'une quelconque assemblée publique nationale exerçant des pouvoirs législatifs ou administratifs.

Article 5 – Corruption d'agents publics étrangers

Chaque Partie adopte les mesures législatives et autres qui se révèlent nécessaires pour ériger en infraction pénale, conformément à son droit interne, les actes visés aux articles 2 et 3 lorsqu'ils impliquent un agent public de tout autre Etat.

Article 6 – Corruption de membres d'assemblées publiques étrangères

Chaque Partie adopte les mesures législatives et autres qui se révèlent nécessaires pour ériger en infraction pénale, conformément à son droit interne, les actes visés aux articles 2 et 3 lorsqu'ils impliquent toute personne membre d'une quelconque assemblée publique exerçant des pouvoirs législatifs ou administratifs de tout autre Etat.

Article 7 – Corruption active dans le secteur privé

Chaque Partie adopte les mesures législatives et autres qui se révèlent nécessaires pour ériger en infraction pénale, conformément à son droit interne, lorsque l'acte a été commis intentionnellement, dans le cadre d'une activité commerciale, le fait de promettre, d'offrir ou de donner, directement ou indirectement, tout avantage indu à toute personne qui dirige ou travaille pour une entité du secteur privé, pour elle-même ou pour quelqu'un d'autre, afin qu'elle accomplisse ou s'abstienne d'accomplir un acte en violation de ses devoirs.

Article 8 – Corruption passive dans le secteur privé

Chaque Partie adopte les mesures législatives et autres qui se révèlent nécessaires pour ériger en infraction pénale, conformément à son droit interne, lorsque l'acte a été commis intentionnellement, dans le cadre d'une activité commerciale, le fait pour toute personne qui dirige ou travaille pour une entité du secteur privé de solliciter ou de recevoir, directement ou par l'intermédiaire de tiers, un avantage indu ou d'en accepter l'offre ou la promesse, pour elle-même ou pour quelqu'un d'autre, afin qu'elle accomplisse ou s'abstienne d'accomplir un acte en violation de ses devoirs.

Article 9 – Corruption de fonctionnaires internationaux

Chaque Partie adopte les mesures législatives et autres qui se révèlent nécessaires pour ériger en infraction pénale, conformément à son droit interne, les actes mentionnés aux articles 2 et 3 lorsqu'ils impliquent toute personne qui a la qualité de fonctionnaire ou d'agent contractuel, au sens du statut des agents, de toute organisation publique internationale ou supranationale dont la Partie est membre, ainsi que toute personne, qu'elle soit détachée ou non auprès d'une telle organisation, qui exerce des fonctions correspondant à celles desdits fonctionnaires ou agents.

Article 10 – Bribery of members of international parliamentary assemblies

Each Party shall adopt such legislative and other measures as may be necessary to establish as criminal offences under its domestic law the conduct referred to in Article 4 when involving any members of parliamentary assemblies of international or supranational organisations of which the Party is a member.

Article 11 – Bribery of judges and officials of international courts

Each Party shall adopt such legislative and other measures as may be necessary to establish as criminal offences under its domestic law the conduct referred to in Articles 2 and 3 involving any holders of judicial office or officials of any international court whose jurisdiction is accepted by the Party.

Article 12 – Trading in influence

Each Party shall adopt such legislative and other measures as may be necessary to establish as criminal offences under its domestic law, when committed intentionally, the promising, giving or offering, directly or indirectly, of any undue advantage to anyone who asserts or confirms that he or she is able to exert an improper influence over the decision-making of any person referred to in Articles 2, 4 to 6 and 9 to 11 in consideration thereof, whether the undue advantage is for himself or herself or for anyone else, as well as the request, receipt or the acceptance of the offer or the promise of such an advantage, in consideration of that influence, whether or not the influence is exerted or whether or not the supposed influence leads to the intended result.

Article 13 – Money laundering of proceeds from corruption offences

Each Party shall adopt such legislative and other measures as may be necessary to establish as criminal offences under its domestic law the conduct referred to in the Council of Europe Convention on Laundering, Search, Seizure and Confiscation of the Proceeds from Crime (ETS No. 141), Article 6, paragraphs 1 and 2, under the conditions referred to therein, when the predicate offence consists of any of the criminal offences established in accordance with Articles 2 to 12 of this Convention, to the extent that the Party has not made a reservation or a declaration with respect to these offences or does not consider such offences as serious ones for the purpose of their money laundering legislation.

Article 14 – Account offences

Each Party shall adopt such legislative and other measures as may be necessary to establish as offences liable to criminal or other sanctions under its domestic law the following acts or omissions, when committed intentionally, in order to commit, conceal or disguise the offences referred to in Articles 2 to 12, to the extent the Party has not made a reservation or a declaration:

- a creating or using an invoice or any other accounting document or record containing false or incomplete information;
- b unlawfully omitting to make a record of a payment.

Article 10 – Corruption de membres d'assemblées parlementaires internationales

Chaque Partie adopte les mesures législatives et autres qui se révèlent nécessaires pour ériger en infraction pénale, conformément à son droit interne, les actes visés à l'article 4 lorsqu'ils impliquent toute personne membre d'une assemblée parlementaire d'une organisation internationale ou supranationale dont la Partie est membre.

Article 11 – Corruption de juges et d'agents de cours internationales

Chaque Partie adopte les mesures législatives et autres qui se révèlent nécessaires pour ériger en infraction pénale, conformément à son droit interne, les actes mentionnés aux articles 2 et 3 lorsqu'ils impliquent toute personne exerçant des fonctions judiciaires au sein d'une cour internationale dont la compétence est acceptée par la Partie ou tout fonctionnaire au greffe d'une telle cour.

Article 12 – Trafic d'influence

Chaque Partie adopte les mesures législatives et autres qui se révèlent nécessaires pour ériger en infraction pénale, conformément à son droit interne, lorsque l'acte a été commis intentionnellement, le fait de proposer, d'offrir ou de donner, directement ou indirectement, tout avantage indu à titre de rémunération à quiconque affirme ou confirme être capable d'exercer une influence sur la prise de décision de toute personne visée aux articles 2, 4 à 6 et 9 à 11, que l'avantage indu soit pour lui-même ou pour quelqu'un d'autre, ainsi que le fait de solliciter, de recevoir ou d'en accepter l'offre ou la promesse à titre de rémunération pour ladite influence, que l'influence soit ou non exercée ou que l'influence supposée produise ou non le résultat recherché.

Article 13 – Blanchiment du produit des délits de la corruption

Chaque Partie adopte les mesures législatives et autres qui se révèlent nécessaires pour ériger en infraction pénale, conformément à son droit interne, les actes mentionnés dans la Convention du Conseil de l'Europe relative au blanchiment, au dépistage, à la saisie et à la confiscation des produits du crime (STE n° 141), à l'article 6, paragraphes 1 et 2, dans les conditions y prévues, lorsque l'infraction principale est constituée par l'une des infractions établies en vertu des articles 2 à 12 de la présente Convention, dans la mesure où la Partie n'a pas formulé de réserve ou de déclaration à l'égard de ces infractions ou ne considère pas ces infractions comme des infractions graves au regard de la législation relative au blanchiment de l'argent.

Article 14 – Infractions comptables

Chaque Partie adopte les mesures législatives et autres qui se révèlent nécessaires pour ériger en infraction passible de sanctions pénales ou autres types de sanctions, conformément à son droit interne, lorsqu'ils sont commis intentionnellement, les actes ou omissions suivants, destinés à commettre, dissimuler ou déguiser des infractions visées par les articles 2 à 12, dans la mesure où la Partie n'a pas formulé de réserve ou de déclaration :

- a établir ou utiliser une facture ou tout autre document ou écriture comptable qui contient des informations fausses ou incomplètes;
- b omettre de manière illicite de comptabiliser un versement.

Article 15 – Participatory acts

Each Party shall adopt such legislative and other measures as may be necessary to establish as criminal offences under its domestic law aiding or abetting the commission of any of the criminal offences established in accordance with this Convention.

Article 16 – Immunity

The provisions of this Convention shall be without prejudice to the provisions of any Treaty, Protocol or Statute, as well as their implementing texts, as regards the withdrawal of immunity.

Article 17 – Jurisdiction

- 1 Each Party shall adopt such legislative and other measures as may be necessary to establish jurisdiction over a criminal offence established in accordance with Articles 2 to 14 of this Convention where:
 - a the offence is committed in whole or in part in its territory;
 - b the offender is one of its nationals, one of its public officials, or a member of one of its domestic public assemblies;
 - c the offence involves one of its public officials or members of its domestic public assemblies or any person referred to in Articles 9 to 11 who is at the same time one of its nationals.
- 2 Each State may, at the time of signature or when depositing its instrument of ratification, acceptance, approval or accession, by a declaration addressed to the Secretary General of the Council of Europe, declare that it reserves the right not to apply or to apply only in specific cases or conditions the jurisdiction rules laid down in paragraphs 1 b and c of this article or any part thereof.
- 3 If a Party has made use of the reservation possibility provided for in paragraph 2 of this article, it shall adopt such measures as may be necessary to establish jurisdiction over a criminal offence established in accordance with this Convention, in cases where an alleged offender is present in its territory and it does not extradite him to another Party, solely on the basis of his nationality, after a request for extradition.
- 4 This Convention does not exclude any criminal jurisdiction exercised by a Party in accordance with national law.

Article 18 – Corporate liability

- 1 Each Party shall adopt such legislative and other measures as may be necessary to ensure that legal persons can be held liable for the criminal offences of active bribery, trading in influence and money laundering established in accordance with this Convention, committed for their benefit by any natural person, acting either individually or as part of an organ of the legal person, who has a leading position within the legal person, based on:
 - a power of representation of the legal person; or
 - an authority to take decisions on behalf of the legal person; or

Article 15 – Actes de participation

Chaque Partie adopte les mesures législatives et autres qui se révèlent nécessaires pour ériger en infraction pénale, conformément à son droit interne, tout acte de complicité d'une des infractions pénales établies en vertu de la présente Convention.

Article 16 – Immunité

Les dispositions de la présente Convention ne portent pas atteinte aux dispositions de tout traité, protocole ou statut, ainsi que de leurs textes d'application, en ce qui concerne la levée de l'immunité.

Article 17 – Compétence

- 1 Chaque Partie adopte les mesures législatives et autres qui se révèlent nécessaires pour établir sa compétence relativement à une infraction pénale établie en vertu des articles 2 à 14 de la présente Convention, lorsque:
 - a l'infraction est commise en tout ou en partie sur son territoire;
 - b l'auteur de l'infraction est un de ses ressortissants, un de ses agents publics ou un de ses membres d'assemblées publiques nationales;
 - c l'infraction implique l'un de ses agents publics ou membres de ses assemblées publiques nationales ou toute personne visée aux articles 9 à 11, qui est en même temps un de ses ressortissants.
- 2 Chaque Etat peut, au moment de la signature ou du dépôt de son instrument de ratification, d'acceptation, d'approbation ou d'adhésion, dans une déclaration adressée au Secrétaire Général du Conseil de l'Europe, préciser qu'il se réserve le droit de ne pas appliquer, ou de n'appliquer que dans des cas ou conditions spécifiques, les règles de compétence définies aux paragraphes 1 b et c du présent article ou une partie quelconque de ces paragraphes.
- 3 Lorsqu'une Partie a fait usage de la possibilité de réserve prévue au paragraphe 2 du présent article, elle adopte les mesures qui se révèlent nécessaires pour établir sa compétence relative aux infractions pénales, établies en vertu de la présente Convention, lorsque l'auteur présumé de l'infraction est présent sur son territoire et ne peut être extradé vers une autre Partie au seul titre de sa nationalité, après une demande d'extradition.
- 4 La présente Convention n'exclut pas l'exercice par une Partie de toute compétence pénale établie conformément à son droit interne.

Article 18 – Responsabilité des personnes morales

- 1 Chaque Partie adopte les mesures législatives et autres qui se révèlent nécessaires pour s'assurer que les personnes morales puissent être tenues pour responsables des infractions de corruption active, de trafic d'influence et de blanchiment de capitaux établies en vertu de la présente Convention, lorsqu'elles sont commises pour leur compte par toute personne physique, agissant soit individuellement, soit en tant que membre d'un organe de la personne morale, qui exerce un pouvoir de direction en son sein, sur les bases suivantes:
 - un pouvoir de représentation de la personne morale; ou
 - une autorité pour prendre des décisions au nom de la personne morale; ou

- an authority to exercise control within the legal person;

as well as for involvement of such a natural person as accessory or instigator in the above-mentioned offences.

- 2 Apart from the cases already provided for in paragraph 1, each Party shall take the necessary measures to ensure that a legal person can be held liable where the lack of supervision or control by a natural person referred to in paragraph 1 has made possible the commission of the criminal offences mentioned in paragraph 1 for the benefit of that legal person by a natural person under its authority.
- 3 Liability of a legal person under paragraphs 1 and 2 shall not exclude criminal proceedings against natural persons who are perpetrators, instigators of, or accessories to, the criminal offences mentioned in paragraph 1.

Article 19 – Sanctions and measures

- 1 Having regard to the serious nature of the criminal offences established in accordance with this Convention, each Party shall provide, in respect of those criminal offences established in accordance with Articles 2 to 14, effective, proportionate and dissuasive sanctions and measures, including, when committed by natural persons, penalties involving deprivation of liberty which can give rise to extradition.
- 2 Each Party shall ensure that legal persons held liable in accordance with Article 18, paragraphs 1 and 2, shall be subject to effective, proportionate and dissuasive criminal or non-criminal sanctions, including monetary sanctions.
- 3 Each Party shall adopt such legislative and other measures as may be necessary to enable it to confiscate or otherwise deprive the instrumentalities and proceeds of criminal offences established in accordance with this Convention, or property the value of which corresponds to such proceeds.

Article 20 – Specialised authorities

Each Party shall adopt such measures as may be necessary to ensure that persons or entities are specialised in the fight against corruption. They shall have the necessary independence in accordance with the fundamental principles of the legal system of the Party, in order for them to be able to carry out their functions effectively and free from any undue pressure. The Party shall ensure that the staff of such entities has adequate training and financial resources for their tasks.

Article 21 – Co-operation with and between national authorities

Each Party shall adopt such measures as may be necessary to ensure that public authorities, as well as any public official, co-operate, in accordance with national law, with those of its authorities responsible for investigating and prosecuting criminal offences:

- a by informing the latter authorities, on their own initiative, where there are reasonable grounds to believe that any of the criminal offences established in accordance with Articles 2 to 14 has been committed, or
- b by providing, upon request, to the latter authorities all necessary information.

- une autorité pour exercer un contrôle au sein de la personne morale ;
- ainsi que de la participation d'une telle personne physique en qualité de complice ou d'instigatrice à la commission des infractions mentionnées ci-dessus.
- 2 Abstraction faite des cas déjà prévus au paragraphe 1, chaque Partie prend les mesures nécessaires pour s'assurer qu'une personne morale puisse être tenue pour responsable lorsque l'absence de surveillance ou de contrôle de la part d'une personne physique visée au paragraphe 1 a rendu possible la commission des infractions mentionnées au paragraphe 1 pour le compte de ladite personne morale par une personne physique soumise à son autorité.
 - 3 La responsabilité de la personne morale en vertu des paragraphes 1 et 2 n'exclut pas les poursuites pénales contre les personnes physiques auteurs, instigatrices ou complices des infractions mentionnées au paragraphe 1.

Article 19 – Sanctions et mesures

- 1 Compte tenu de la gravité des infractions pénales établies en vertu de la présente Convention, chaque Partie prévoit, à l'égard des infractions établies conformément aux articles 2 à 14, des sanctions et des mesures effectives, proportionnées et dissuasives incluant, lorsqu'elles sont commises par des personnes physiques, des sanctions privatives de liberté pouvant donner lieu à l'extradition.
- 2 Chaque Partie s'assure qu'en cas de responsabilité établie en vertu de l'article 18, paragraphes 1 et 2; les personnes morales soient passibles de sanctions efficaces, proportionnées et dissuasives de nature pénale ou non pénale, y compris des sanctions pécuniaires.
- 3 Chaque Partie adopte les mesures législatives et autres qui se révèlent nécessaires pour lui permettre de confisquer ou de priver autrement des instruments et des produits des infractions pénales établies en vertu de la présente Convention, ou des biens dont la valeur correspond à ces produits.

Article 20 – Autorités spécialisées

Chaque Partie adopte les mesures qui se révèlent nécessaires pour que des personnes ou des entités soient spécialisées dans la lutte contre la corruption. Elles disposeront de l'indépendance nécessaire, dans le cadre des principes fondamentaux du système juridique de la Partie, pour pouvoir exercer leurs fonctions efficacement et libres de toute pression illicite. Les Parties veillent à ce que le personnel desdites entités dispose d'une formation et des ressources financières adaptées aux fonctions qu'elles exercent.

Article 21 – Coopération entre autorités nationales

Chaque Partie adopte les mesures appropriées qui se révèlent nécessaires pour s'assurer que les autorités publiques, ainsi que tout agent public, coopèrent, en conformité avec le droit national, avec les autorités chargées des investigations et poursuites des infractions pénales :

- a en informant les autorités en question, de leur propre initiative, lorsqu'il existe des motifs raisonnables de considérer que l'une des infractions pénales établies en vertu des articles 2 à 14 a été commise ; ou
- b en fournissant, sur demande, aux autorités en question toutes les informations nécessaires.

Article 22 – Protection of collaborators of justice and witnesses

Each Party shall adopt such measures as may be necessary to provide effective and appropriate protection for:

- a those who report the criminal offences established in accordance with Articles 2 to 14 or otherwise co-operate with the investigating or prosecuting authorities;
- b witnesses who give testimony concerning these offences.

Article 23 – Measures to facilitate the gathering of evidence and the confiscation of proceeds

- 1 Each Party shall adopt such legislative and other measures as may be necessary, including those permitting the use of special investigative techniques, in accordance with national law, to enable it to facilitate the gathering of evidence related to criminal offences established in accordance with Article 2 to 14 of this Convention and to identify, trace, freeze and seize instrumentalities and proceeds of corruption, or property the value of which corresponds to such proceeds, liable to measures set out in accordance with paragraph 3 of Article 19 of this Convention.
- 2 Each Party shall adopt such legislative and other measures as may be necessary to empower its courts or other competent authorities to order that bank, financial or commercial records be made available or be seized in order to carry out the actions referred to in paragraph 1 of this article.
- 3 Bank secrecy shall not be an obstacle to measures provided for in paragraphs 1 and 2 of this article.

Chapter III – Monitoring of implementation

Article 24 – Monitoring

The Group of States against Corruption (GRECO) shall monitor the implementation of this Convention by the Parties.

Chapter IV – International co-operation

Article 25 – General principles and measures for international co-operation

- 1 The Parties shall co-operate with each other, in accordance with the provisions of relevant international instruments on international co-operation in criminal matters, or arrangements agreed on the basis of uniform or reciprocal legislation, and in accordance with their national law, to the widest extent possible for the purposes of investigations and proceedings concerning criminal offences established in accordance with this Convention.
- 2 Where no international instrument or arrangement referred to in paragraph 1 is in force between Parties, Articles 26 to 31 of this chapter shall apply.
- 3 Articles 26 to 31 of this chapter shall also apply where they are more favourable than those of the international instruments or arrangements referred to in paragraph 1.

Article 22 – Protection des collaborateurs de justice et des témoins

Chaque Partie adopte les mesures législatives et autres qui se révèlent nécessaires pour assurer une protection effective et appropriée :

- a aux personnes qui fournissent des informations concernant des infractions pénales établies en vertu des articles 2 à 14 ou qui collaborent d'une autre manière avec les autorités chargées des investigations ou des poursuites ;
- b aux témoins qui font une déposition concernant de telles infractions.

Article 23 – Mesures visant à faciliter la collecte de preuves et la confiscation des produits

- 1 Chaque Partie adopte les mesures législatives et autres, y compris celles permettant l'utilisation de techniques d'investigation spéciales conformément à la législation nationale, qui se révèlent nécessaires pour faciliter la collecte de preuves relatives aux infractions pénales établies en vertu des articles 2 à 14 et pour lui permettre d'identifier, de rechercher, de geler et de saisir les instruments et les produits de la corruption ou des biens dont la valeur correspond à ces produits, susceptibles de faire l'objet de mesures aux termes du paragraphe 3 de l'article 19 de la présente Convention.
- 2 Chaque Partie adopte les mesures législatives et autres qui se révèlent nécessaires pour habiliter ses tribunaux ou ses autres autorités compétentes à ordonner la communication ou la saisie de dossiers bancaires, financiers ou commerciaux afin de mettre en œuvre les mesures visées au paragraphe 1 du présent article.
- 3 Le secret bancaire ne constitue pas un obstacle aux mesures définies aux paragraphes 1 et 2 du présent article.

Chapitre III – Suivi de la mise en œuvre

Article 24 – Suivi

Le Groupe d'Etats contre la Corruption (GRECO) assure le suivi de la mise en œuvre de la présente Convention par les Parties.

Chapitre IV – Coopération internationale

Article 25 – Principes généraux et mesures s'appliquant à la coopération internationale

- 1 Les Parties coopèrent, conformément aux dispositions des instruments internationaux pertinents sur la coopération internationale en matière pénale ou aux arrangements établis sur la base des législations uniformes ou réciproques et à leur droit national, dans la mesure la plus large possible les unes avec les autres, aux fins d'investigations et de procédures concernant les infractions pénales relevant du champ d'application de la présente Convention.
- 2 Lorsque aucun instrument international ou arrangement parmi ceux visés au paragraphe 1 ci-dessus n'est en vigueur entre les Parties, les articles 26 à 31 du présent chapitre s'appliquent.
- 3 Les articles 26 à 31 du présent chapitre s'appliquent également lorsqu'ils sont plus favorables que les dispositions contenues dans les instruments internationaux ou arrangements visés au paragraphe 1 ci-dessus.

Article 22 – Protection des collaborateurs de justice et des témoins

Chaque Partie adopte les mesures législatives et autres qui se révèlent nécessaires pour assurer une protection effective et appropriée :

- a aux personnes qui fournissent des informations concernant des infractions pénales établies en vertu des articles 2 à 14 ou qui collaborent d'une autre manière avec les autorités chargées des investigations ou des poursuites ;
- b aux témoins qui font une déposition concernant de telles infractions.

Article 23 – Mesures visant à faciliter la collecte de preuves et la confiscation des produits

- 1 Chaque Partie adopte les mesures législatives et autres, y compris celles permettant l'utilisation de techniques d'investigation spéciales conformément à la législation nationale, qui se révèlent nécessaires pour faciliter la collecte de preuves relatives aux infractions pénales établies en vertu des articles 2 à 14 et pour lui permettre d'identifier, de rechercher, de geler et de saisir les instruments et les produits de la corruption ou des biens dont la valeur correspond à ces produits, susceptibles de faire l'objet de mesures aux termes du paragraphe 3 de l'article 19 de la présente Convention.
- 2 Chaque Partie adopte les mesures législatives et autres qui se révèlent nécessaires pour habiliter ses tribunaux ou ses autres autorités compétentes à ordonner la communication ou la saisie de dossiers bancaires, financiers ou commerciaux afin de mettre en œuvre les mesures visées au paragraphe 1 du présent article.
- 3 Le secret bancaire ne constitue pas un obstacle aux mesures définies aux paragraphes 1 et 2 du présent article.

Chapitre III – Suivi de la mise en œuvre

Article 24 – Suivi

Le Groupe d'Etats contre la Corruption (GRECO) assure le suivi de la mise en œuvre de la présente Convention par les Parties.

Chapitre IV – Coopération internationale

Article 25 – Principes généraux et mesures s'appliquant à la coopération internationale

- 1 Les Parties coopèrent, conformément aux dispositions des instruments internationaux pertinents sur la coopération internationale en matière pénale ou aux arrangements établis sur la base des législations uniformes ou réciproques et à leur droit national, dans la mesure la plus large possible les unes avec les autres, aux fins d'investigations et de procédures concernant les infractions pénales relevant du champ d'application de la présente Convention.
- 2 Lorsque aucun instrument international ou arrangement parmi ceux visés au paragraphe 1 ci-dessus n'est en vigueur entre les Parties, les articles 26 à 31 du présent chapitre s'appliquent.
- 3 Les articles 26 à 31 du présent chapitre s'appliquent également lorsqu'ils sont plus favorables que les dispositions contenues dans les instruments internationaux ou arrangements visés au paragraphe 1 ci-dessus.

Article 26 – Entraide

- 1 Les Parties s'accordent l'entraide la plus large possible pour traiter sans délai des requêtes émanant des autorités qui sont habilitées, en vertu de leurs lois nationales, à enquêter sur ou à poursuivre les infractions pénales relevant du champ d'application de la présente Convention.
- 2 L'entraide au sens du paragraphe 1 du présent article peut être refusée si la Partie requise considère que le fait d'accéder à la demande serait de nature à porter atteinte à ses intérêts fondamentaux, à la souveraineté nationale, à la sécurité nationale ou à l'ordre public.
- 3 Les Parties ne sauraient invoquer le secret bancaire pour justifier leur refus de coopérer en vertu du présent chapitre. Lorsque son droit interne l'exige, une Partie peut exiger qu'une demande de coopération qui impliquerait la levée du secret bancaire soit autorisée, soit par un juge, soit par une autre autorité judiciaire, y compris le ministère public, ces autorités agissant en matière d'infractions pénales.

Article 27 – Extradition

- 1 Les infractions pénales relevant du champ d'application de la présente Convention sont considérées comme incluses dans tout traité d'extradition en vigueur entre les Parties en tant qu'infractions donnant lieu à l'extradition. Les Parties s'engagent à inclure ces infractions dans tout traité d'extradition qu'elles concluront en tant qu'infractions donnant lieu à l'extradition.
- 2 Si une Partie qui subordonne l'extradition à l'existence d'un traité reçoit une demande d'extradition d'une Partie avec laquelle elle n'a pas conclu pareil traité, elle peut considérer la présente Convention comme base légale de l'extradition pour toutes les infractions établies conformément à la présente Convention.
- 3 Les Parties qui ne subordonnent pas l'extradition à l'existence d'un traité reconnaissent les infractions établies conformément à la présente Convention en tant qu'infractions donnant lieu à extradition.
- 4 L'extradition est subordonnée aux conditions prévues par le droit de la Partie requise ou par les traités d'extradition applicables, y compris les motifs pour lesquels la Partie requise peut refuser l'extradition.
- 5 Si l'extradition demandée à raison d'une infraction établie conformément à la présente Convention est refusée uniquement sur la base de la nationalité de la personne qui fait l'objet de la requête, ou parce que la Partie requise se considère compétente en l'espèce, la Partie requise soumet l'affaire à ses autorités compétentes aux fins de poursuites, sauf si d'autres dispositions ont été convenues avec la Partie requérante, et l'informe en temps opportun du résultat définitif.

Article 28 – Informations spontanées

Sans préjudice de ses propres investigations ou procédures, une Partie peut, sans demande préalable, communiquer à une autre Partie des informations factuelles lorsqu'elle considère que la divulgation desdites informations est susceptible d'aider la Partie bénéficiaire à entamer ou à effectuer des investigations ou des poursuites concernant les infractions établies en vertu de la présente Convention ou est susceptible d'entraîner une requête de cette Partie au sens du présent chapitre.

Article 29 – Central authority

- 1 The Parties shall designate a central authority or, if appropriate, several central authorities, which shall be responsible for sending and answering requests made under this chapter, the execution of such requests or the transmission of them to the authorities competent for their execution.
- 2 Each Party shall, at the time of signature or when depositing its instrument of ratification, acceptance, approval or accession, communicate to the Secretary General of the Council of Europe the names and addresses of the authorities designated in pursuance of paragraph 1 of this article.

Article 30 – Direct communication

- 1 The central authorities shall communicate directly with one another.
- 2 In the event of urgency, requests for mutual assistance or communications related thereto may be sent directly by the judicial authorities, including public prosecutors, of the requesting Party to such authorities of the requested Party. In such cases a copy shall be sent at the same time to the central authority of the requested Party through the central authority of the requesting Party.
- 3 Any request or communication under paragraphs 1 and 2 of this article may be made through the International Criminal Police Organisation (Interpol).
- 4 Where a request is made pursuant to paragraph 2 of this article and the authority is not competent to deal with the request, it shall refer the request to the competent national authority and inform directly the requesting Party that it has done so.
- 5 Requests or communications under paragraph 2 of this article, which do not involve coercive action, may be directly transmitted by the competent authorities of the requesting Party to the competent authorities of the requested Party.
- 6 Each State may, at the time of signature or when depositing its instrument of ratification, acceptance, approval or accession, inform the Secretary General of the Council of Europe that, for reasons of efficiency, requests made under this chapter are to be addressed to its central authority.

Article 31 – Information

The requested Party shall promptly inform the requesting Party of the action taken on a request under this chapter and the final result of that action. The requested Party shall also promptly inform the requesting Party of any circumstances which render impossible the carrying out of the action sought or are likely to delay it significantly.

Chapter V – Final provisions

Article 32 – Signature and entry into force

- 1 This Convention shall be open for signature by the member States of the Council of Europe and by non-member States which have participated in its elaboration. Such States may express their consent to be bound by:
 - a signature without reservation as to ratification, acceptance or approval; or

Article 29 – Autorité centrale

- 1 Les Parties désignent une autorité centrale ou, au besoin, plusieurs autorités centrales, chargée(s) d'envoyer les demandes formulées en vertu du présent chapitre, d'y répondre, de les exécuter ou de les transmettre aux autorités qui ont compétence pour les exécuter.
- 2 Chaque Partie communique au Secrétaire Général du Conseil de l'Europe, au moment de la signature ou au moment du dépôt de son instrument de ratification, d'acceptation, d'approbation ou d'adhésion, la dénomination et l'adresse des autorités désignées en application du paragraphe 1 du présent article.

Article 30 – Correspondance directe

- 1 Les autorités centrales communiquent directement entre elles.
- 2 En cas d'urgence, les demandes d'entraide judiciaire ou communications y relatives peuvent être envoyées directement par les autorités judiciaires, y compris le ministère public, de la Partie requérante à de telles autorités de la Partie requise. En pareil cas, une copie doit être envoyée simultanément à l'autorité centrale de la Partie requise par l'intermédiaire de l'autorité centrale de la Partie requérante.
- 3 Toute demande ou communication formulée en application des paragraphes 1 et 2 du présent article peut être présentée par l'intermédiaire de l'Organisation internationale de police criminelle (Interpol).
- 4 Si une demande est présentée en vertu du paragraphe 2 du présent article et si l'autorité saisie n'est pas compétente pour y donner suite, elle la transmet à l'autorité compétente de son pays et en informe directement la Partie requérante.
- 5 Les demandes ou communications, présentées en vertu du paragraphe 2 du présent chapitre, qui n'impliquent pas de mesures coercitives, peuvent être transmises directement par l'autorité compétente de la Partie requérante à l'autorité compétente de la Partie requise.
- 6 Chaque Etat peut, au moment de la signature ou du dépôt de son instrument de ratification, d'acceptation, d'approbation ou d'adhésion, informer le Secrétaire Général du Conseil de l'Europe que, dans un souci d'efficacité, les demandes formulées en application de ce chapitre doivent être adressées à son autorité centrale.

Article 31 – Information

La Partie requise informe sans délai la Partie requérante de la suite donnée aussitôt à une demande formulée en vertu du présent chapitre et du résultat définitif de la suite donnée à la demande. La Partie requise informe également sans délai la Partie requérante de toutes circonstances rendant impossible l'exécution des mesures sollicitées ou risquant de la retarder considérablement.

Chapitre V – Dispositions finales

Article 32 – Signature et entrée en vigueur

- 1 La présente Convention est ouverte à la signature des Etats membres du Conseil de l'Europe et des Etats non membres qui ont participé à son élaboration. Ces Etats peuvent exprimer leur consentement à être liés par:
 - a signature sans réserve de ratification, d'acceptation ou d'approbation ; ou

- b signature subject to ratification, acceptance or approval, followed by ratification, acceptance or approval.
- 2 Instruments of ratification, acceptance or approval shall be deposited with the Secretary General of the Council of Europe.
- 3 This Convention shall enter into force on the first day of the month following the expiration of a period of three months after the date on which fourteen States have expressed their consent to be bound by the Convention in accordance with the provisions of paragraph 1. Any such State, which is not a member of the Group of States against Corruption (GRECO) at the time of ratification, shall automatically become a member on the date the Convention enters into force.
- 4 In respect of any signatory State which subsequently expresses its consent to be bound by it, the Convention shall enter into force on the first day of the month following the expiration of a period of three months after the date of the expression of their consent to be bound by the Convention in accordance with the provisions of paragraph 1. Any signatory State, which is not a member of the Group of States against Corruption (GRECO) at the time of ratification, shall automatically become a member on the date the Convention enters into force in its respect.

Article 33 – Accession to the Convention

- 1 After the entry into force of this Convention, the Committee of Ministers of the Council of Europe, after consulting the Contracting States to the Convention, may invite the European Community as well as any State not a member of the Council and not having participated in its elaboration to accede to this Convention, by a decision taken by the majority provided for in Article 20d of the Statute of the Council of Europe and by the unanimous vote of the representatives of the Contracting States entitled to sit on the Committee of Ministers.
- 2 In respect of the European Community and any State acceding to it under paragraph 1 above, the Convention shall enter into force on the first day of the month following the expiration of a period of three months after the date of deposit of the instrument of accession with the Secretary General of the Council of Europe. The European Community and any State acceding to this Convention shall automatically become a member of GRECO, if it is not already a member at the time of accession, on the date the Convention enters into force in its respect.

Article 34 – Territorial application

- 1 Any State may, at the time of signature or when depositing its instrument of ratification, acceptance, approval or accession, specify the territory or territories to which this Convention shall apply.
- 2 Any Party may, at any later date, by a declaration addressed to the Secretary General of the Council of Europe, extend the application of this Convention to any other territory specified in the declaration. In respect of such territory the Convention shall enter into force on the first day of the month following the expiration of a period of three months after the date of receipt of such declaration by the Secretary General.
- 3 Any declaration made under the two preceding paragraphs may, in respect of any territory specified in such declaration, be withdrawn by a notification addressed to the Secretary General of the Council of Europe. The withdrawal shall become effective on the first day of the month following the expiration of a period of three months after the date of receipt of such notification by the Secretary General.

- b signature sous réserve de ratification, d'acceptation ou d'approbation, suivie de ratification, d'acceptation ou d'approbation.
- 2 Les instruments de ratification, d'acceptation ou d'approbation seront déposés près le Secrétaire Général du Conseil de l'Europe.
- 3 La présente Convention entrera en vigueur le premier jour du mois qui suit l'expiration d'une période de trois mois après la date à laquelle quatorze Etats auront exprimé leur consentement à être liés par la Convention, conformément aux dispositions du paragraphe 1. Un tel Etat qui n'est pas membre du Groupe d'Etats contre la Corruption (GRECO) au moment de la ratification le deviendra automatiquement le jour de l'entrée en vigueur de la présente Convention.
- 4 Pour tout Etat signataire qui exprimera ultérieurement son consentement à être lié par la Convention, celle-ci entrera en vigueur le premier jour du mois qui suit l'expiration d'une période de trois mois après la date de l'expression de son consentement à être lié par la Convention conformément aux dispositions du paragraphe 1. Un Etat signataire non membre du Groupe d'Etats contre la Corruption (GRECO) au moment de la ratification le deviendra automatiquement le jour de l'entrée en vigueur de la présente Convention à son égard.

Article 33 – Adhésion à la Convention

- 1 Après l'entrée en vigueur de la présente Convention, le Comité des Ministres du Conseil de l'Europe pourra, après avoir consulté les Etats contractants à la Convention, inviter la Communauté européenne ainsi que tout Etat non membre du Conseil n'ayant pas participé à son élaboration à adhérer à la présente Convention par une décision prise à la majorité prévue à l'article 20.d du Statut du Conseil de l'Europe et à l'unanimité des représentants des Etats contractants ayant le droit de siéger au Comité des Ministres.
- 2 Pour la Communauté européenne et pour tout Etat adhérent, la Convention entrera en vigueur le premier jour du mois qui suit l'expiration d'une période de trois mois après la date de dépôt de l'instrument d'adhésion près le Secrétaire Général du Conseil de l'Europe. La Communauté européenne et tout Etat adhérent deviendront automatiquement membres du GRECO, s'ils ne le sont pas déjà au moment de l'adhésion, le jour de l'entrée en vigueur de la présente Convention à leur égard.

Article 34 – Application territoriale

- 1 Tout Etat pourra, au moment de la signature ou au moment du dépôt de son instrument de ratification, d'acceptation, d'approbation ou d'adhésion, désigner le ou les territoires auxquels s'appliquera la présente Convention.
- 2 Toute Partie pourra, à tout autre moment par la suite, par une déclaration adressée au Secrétaire Général du Conseil de l'Europe, étendre l'application de la présente Convention à tout autre territoire désigné dans la déclaration. La Convention entrera en vigueur à l'égard de ce territoire le premier jour du mois qui suit l'expiration d'une période de trois mois après la date de réception de ladite déclaration par le Secrétaire Général.
- 3 Toute déclaration faite en vertu des deux paragraphes précédents pourra être retirée, en ce qui concerne tout territoire désigné dans cette déclaration, par notification adressée au Secrétaire Général du Conseil de l'Europe. Le retrait prendra effet le premier jour du mois qui suit l'expiration d'une période de trois mois après la date de réception de ladite notification par le Secrétaire Général.

Article 35 – Relationship to other conventions and agreements

- 1 This Convention does not affect the rights and undertakings derived from international multi-lateral conventions concerning special matters.
- 2 The Parties to the Convention may conclude bilateral or multilateral agreements with one another on the matters dealt with in this Convention, for purposes of supplementing or strengthening its provisions or facilitating the application of the principles embodied in it.
- 3 If two or more Parties have already concluded an agreement or treaty in respect of a subject which is dealt with in this Convention or otherwise have established their relations in respect of that subject, they shall be entitled to apply that agreement or treaty or to regulate those relations accordingly, in lieu of the present Convention, if it facilitates international co-operation.

Article 36 – Declarations

Any State may, at the time of signature or when depositing its instrument of ratification, acceptance, approval or accession, declare that it will establish as criminal offences the active and passive bribery of foreign public officials under Article 5, of officials of international organisations under Article 9 or of judges and officials of international courts under Article 11, only to the extent that the public official or judge acts or refrains from acting in breach of his duties.

Article 37 – Reservations

- 1 Any State may, at the time of signature or when depositing its instrument of ratification, acceptance, approval or accession, reserve its right not to establish as a criminal offence under its domestic law, in part or in whole, the conduct referred to in Articles 4, 6 to 8, 10 and 12 or the passive bribery offences defined in Article 5.
- 2 Any State may, at the time of signature or when depositing its instrument of ratification, acceptance, approval or accession declare that it avails itself of the reservation provided for in Article 17, paragraph 2.
- 3 Any State may, at the time of signature or when depositing its instrument of ratification, acceptance, approval or accession declare that it may refuse mutual legal assistance under Article 26, paragraph 1, if the request concerns an offence which the requested Party considers a political offence.
- 4 No State may, by application of paragraphs 1, 2 and 3 of this article, enter reservations to more than five of the provisions mentioned thereon. No other reservation may be made. Reservations of the same nature with respect to Articles 4, 6 and 10 shall be considered as one reservation.

Article 38 – Validity and review of declarations and reservations

- 1 Declarations referred to in Article 36 and reservations referred to in Article 37 shall be valid for a period of three years from the day of the entry into force of this Convention in respect of the State concerned. However, such declarations and reservations may be renewed for periods of the same duration.
- 2 Twelve months before the date of expiry of the declaration or reservation, the Secretariat General of the Council of Europe shall give notice of that expiry to the State concerned. No lat-

Article 35 – Relations avec d'autres conventions et accords

- 1 La présente Convention ne porte pas atteinte aux droits et obligations découlant de conventions internationales multilatérales concernant des questions particulières.
- 2 Les Parties à la Convention pourront conclure entre elles des accords bilatéraux ou multilatéraux relatifs aux questions réglées par la présente Convention, aux fins de compléter ou de renforcer les dispositions de celle-ci ou pour faciliter l'application des principes qu'elle consacre.
- 3 Lorsque deux ou plusieurs Parties ont déjà conclu un accord ou un traité sur un sujet couvert par la présente Convention, ou lorsqu'elles ont établi d'une autre manière leurs relations quant à ce sujet, elles auront la faculté d'appliquer ledit accord, traité ou arrangement au lieu de la présente Convention, dès lors qu'il facilite la coopération internationale.

Article 36 – Déclarations

Tout Etat peut, au moment de la signature ou au moment du dépôt de son instrument de ratification, d'acceptation, d'approbation ou d'adhésion, déclarer qu'il érige en infraction pénale la corruption active et passive d'agents publics étrangers au sens de l'article 5, de fonctionnaires internationaux au sens de l'article 9 ou de juges et d'agents de cours internationales au sens de l'article 11, uniquement dans la mesure où l'agent public ou le juge accomplit ou s'abstient d'accomplir un acte en violation de ses devoirs officiels.

Article 37 – Réserves

- 1 Tout Etat peut, au moment de la signature ou au moment du dépôt de son instrument de ratification, d'acceptation, d'approbation ou d'adhésion, déclarer qu'il n'érigera pas en infractions pénales conformément à son droit interne, en tout ou en partie, les actes visés aux articles 4, 6 à 8, 10 et 12 ou les infractions de corruption passive visées à l'article 5.
- 2 Tout Etat peut, au moment de la signature ou au moment du dépôt de son instrument de ratification, d'acceptation, d'approbation ou d'adhésion, déclarer qu'il fait usage de la réserve figurant à l'article 17, paragraphe 2.
- 3 Tout Etat peut, au moment de la signature ou au moment du dépôt de son instrument de ratification, d'acceptation, d'approbation ou d'adhésion, déclarer qu'il peut refuser une demande d'entraide judiciaire en vertu de l'article 26, paragraphe 1, si la demande concerne une infraction que la Partie requise considère comme une infraction politique.
- 4 Un Etat ne peut pas, en application des paragraphes 1, 2 et 3 du présent article, faire des réserves à plus de cinq des dispositions mentionnées auxdits paragraphes. Aucune autre réserve n'est admise. Les réserves de même nature relatives aux articles 4, 6 et 10 seront considérées comme une seule réserve.

Article 38 – Validité et examen des déclarations et réserves

- 1 Les déclarations prévues à l'article 36 et les réserves prévues à l'article 37 sont valables trois ans à compter du premier jour de l'entrée en vigueur de la Convention pour l'Etat concerné. Toutefois, ces réserves peuvent être renouvelées pour des périodes de la même durée.
- 2 Douze mois avant l'expiration de la déclaration ou réserve, le Secrétaire Général du Conseil de l'Europe informe l'Etat concerné de cette expiration. Trois mois avant la date d'expiration,

ter than three months before the expiry, the State shall notify the Secretary General that it is upholding, amending or withdrawing its declaration or reservation. In the absence of a notification by the State concerned, the Secretariat General shall inform that State that its declaration or reservation is considered to have been extended automatically for a period of six months. Failure by the State concerned to notify its intention to uphold or modify its declaration or reservation before the expiry of that period shall cause the declaration or reservation to lapse.

- 3 If a Party makes a declaration or a reservation in conformity with Articles 36 and 37, it shall provide, before its renewal or upon request, an explanation to GRECO, on the grounds justifying its continuance.

Article 39 – Amendments

- 1 Amendments to this Convention may be proposed by any Party, and shall be communicated by the Secretary General of the Council of Europe to the member States of the Council of Europe and to every non-member State which has acceded to, or has been invited to accede to, this Convention in accordance with the provisions of Article 33.
- 2 Any amendment proposed by a Party shall be communicated to the European Committee on Crime Problems (CDPC), which shall submit to the Committee of Ministers its opinion on that proposed amendment.
- 3 The Committee of Ministers shall consider the proposed amendment and the opinion submitted by the CDPC and, following consultation of the non-member States Parties to this Convention, may adopt the amendment.
- 4 The text of any amendment adopted by the Committee of Ministers in accordance with paragraph 3 of this article shall be forwarded to the Parties for acceptance.
- 5 Any amendment adopted in accordance with paragraph 3 of this article shall come into force on the thirtieth day after all Parties have informed the Secretary General of their acceptance thereof.

Article 40 – Settlement of disputes

- 1 The European Committee on Crime Problems of the Council of Europe shall be kept informed regarding the interpretation and application of this Convention.
- 2 In case of a dispute between Parties as to the interpretation or application of this Convention, they shall seek a settlement of the dispute through negotiation or any other peaceful means of their choice, including submission of the dispute to the European Committee on Crime Problems, to an arbitral tribunal whose decisions shall be binding upon the Parties, or to the International Court of Justice, as agreed upon by the Parties concerned.

Article 41 – Denunciation

- 1 Any Party may, at any time, denounce this Convention by means of a notification addressed to the Secretary General of the Council of Europe.
- 2 Such denunciation shall become effective on the first day of the month following the expiration of a period of three months after the date of receipt of the notification by the Secretary General.

l'Etat notifie au Secrétaire Général son intention de maintenir, de modifier ou de retirer la déclaration ou la réserve. Dans le cas contraire, le Secrétaire Général informe cet Etat que sa déclaration ou réserve est automatiquement prolongée pour une période de six mois. Si l'Etat concerné ne notifie pas sa décision de maintenir ou modifier ses réserves avant l'expiration de cette période, la ou les réserves tombent.

- 3 Lorsqu'une Partie formule une déclaration ou une réserve conformément aux articles 36 et 37, elle fournit, avant son renouvellement ou sur demande, des explications au GRECO quant aux motifs justifiant son maintien.

Article 39 – Amendements

- 1 Des amendements à la présente Convention peuvent être proposés par chaque Partie et toute proposition sera communiquée par le Secrétaire Général du Conseil de l'Europe aux Etats membres du Conseil de l'Europe et à chaque Etat non membre qui a adhéré ou a été invité à adhérer à la présente Convention conformément aux dispositions de l'article 33.
- 2 Tout amendement proposé par une Partie est communiqué au Comité européen pour les problèmes criminels (CDPC) qui soumet au Comité des Ministres son avis sur l'amendement proposé.
- 3 Le Comité des Ministres examine l'amendement proposé et l'avis soumis par le CDPC et, après consultation des Etats non membres parties à la présente Convention, peut adopter l'amendement.
- 4 Le texte de tout amendement adopté par le Comité des Ministres conformément au paragraphe 3 du présent article est transmis aux Parties pour acceptation.
- 5 Tout amendement adopté conformément au paragraphe 3 du présent article entrera en vigueur le troisième jour après que toutes les Parties auront informé le Secrétaire Général qu'elles l'ont accepté.

Article 40 – Règlement des différends

- 1 Le Comité européen pour les problèmes criminels du Conseil de l'Europe sera tenu informé de l'interprétation et de l'application de la présente Convention.
- 2 En cas de différend entre les Parties sur l'interprétation ou l'application de la présente Convention, les Parties s'efforceront de parvenir à un règlement du différend par la négociation ou tout autre moyen pacifique de leur choix, y compris la soumission du différend au Comité européen pour les problèmes criminels, à un tribunal arbitral qui prendra des décisions qui lieront les Parties au différend, ou à la Cour internationale de justice, selon un accord commun entre les Parties concernées.

Article 41 – Dénonciation

- 1 Toute Partie peut, à tout moment, dénoncer la présente Convention en adressant une notification au Secrétaire Général du Conseil de l'Europe.
- 2 La dénonciation prendra effet le premier jour du mois qui suit l'expiration d'une période de trois mois après la date de réception de la notification par le Secrétaire Général.

Article 42 – Notification

The Secretary General of the Council of Europe shall notify the member States of the Council of Europe and any State which has acceded to this Convention of:

- a any signature;
- b the deposit of any instrument of ratification, acceptance, approval or accession;
- c any date of entry into force of this Convention in accordance with Articles 32 and 33;
- d any declaration or reservation made under Article 36 or Article 37;
- e any other act, notification or communication relating to this Convention.

Article 42 – Notifications

Le Secrétaire Général du Conseil de l'Europe notifiera aux Etats membres du Conseil de l'Europe et à tout Etat ayant adhéré à la présente Convention :

- a toute signature ;
- b le dépôt de tout instrument de ratification, d'acceptation, d'approbation ou d'adhésion ;
- c toute date d'entrée en vigueur de la présente Convention conformément à ses articles 32 et 33 ;
- d toute déclaration ou réserve en vertu de l'article 36 ou de l'article 37 ;
- e tout autre acte, notification ou communication ayant trait à la présente Convention.

In witness whereof the undersigned, being duly authorised thereto, have signed this Convention.

Done at Strasbourg, this 27th day of January 1999, in English and in French, both texts being equally authentic, in a single copy which shall be deposited in the archives of the Council of Europe. The Secretary General of the Council of Europe shall transmit certified copies to each member State of the Council of Europe, to the non-member States which have participated in the elaboration of this Convention and to any State invited to accede to it.

En foi de quoi, les soussignés, dûment autorisés à cet effet, ont signé la présente Convention.

Fait à Strasbourg, le 27 janvier 1999, en français et en anglais, les deux textes faisant également foi, en un seul exemplaire qui sera déposé dans les archives du Conseil de l'Europe. Le Secrétaire Général du Conseil de l'Europe en communiquera copie certifiée conforme à chacun des Etats membres du Conseil de l'Europe, à tout Etat non membre ayant participé à l'élaboration de la Convention et à tout Etat invité à y adhérer.

For the Government
of the Republic of Albania:

Pour le Gouvernement
de la République d'Albanie:

*sous réserve de ratification
ou d'acceptation*

Thimio KONDI

For the Government
of the Principality of Andorra:

Pour le Gouvernement
de la Principauté d'Andorre:

For the Government
of the Republic of Austria:

Pour le Gouvernement
de la République d'Autriche:

For the Government
of the Kingdom of Belgium:

Pour le Gouvernement
du Royaume de Belgique:

For the Government
of the Republic of Bulgaria:

Pour le Gouvernement
de la République de Bulgarie:

*with reservation in respect
of ratification or acceptance*

Ludmila BOJKOVA

For the Government
of the Republic of Croatia:

Pour le Gouvernement
de la République de Croatie:

For the Government
of the Republic of Cyprus:

Pour le Gouvernement
de la République de Chypre:

*with reservation in respect
of ratification or acceptance*

Thalia PETRIDES

For the Government
of the Czech Republic:

Pour le Gouvernement
de la République tchèque:

For the Government
of the Kingdom of Denmark:

Pour le Gouvernement
du Royaume de Danemark:

*with reservation in respect
of ratification or acceptance*

Arne BELLING

For the Government
of the Republic of Estonia:

Pour le Gouvernement
de la République d'Estonie:

For the Government
of the Republic of Finland:

Pour le Gouvernement
de la République de Finlande:

*with reservation in respect
of ratification or acceptance*

Erkki KOURULA

For the Government
of the French Republic:

Pour le Gouvernement
de la République française:

For the Government
of the Federal Republic of Germany:

Pour le Gouvernement
de la République fédérale d'Allemagne:

*with reservation in respect
of ratification or acceptance*

Johannes DOHMES

For the Government
of the Hellenic Republic:

Pour le Gouvernement
de la République hellénique:

*sous réserve de ratification
ou d'acceptation*

Dimitri CONSTAS

For the Government
of the Republic of Hungary:

Pour le Gouvernement
de la République de Hongrie:

For the Government
of the Icelandic Republic:

Pour le Gouvernement
de la République islandaise:

*with reservation in respect
of ratification or acceptance*

Sveinn BJÖRNSSON

For the Government
of Ireland:

Pour le Gouvernement
d'Irlande:

For the Government
of the Italian Republic:

Pour le Gouvernement
de la République italienne:

*sous réserve de ratification
ou d'acceptation*

Antonio PURI PURINI

For the Government
of the Republic of Latvia:

Pour le Gouvernement
de la République de Lettonie:

*with reservation in respect
of ratification or acceptance*

Georgs ANDREJEVS

For the Government
of the Principality of Liechtenstein:

Pour le Gouvernement
de la Principauté de Liechtenstein:

For the Government
of the Republic of Lithuania:

Pour le Gouvernement
de la République de Lituanie:

*with reservation in respect
of ratification or acceptance*

Aurimas TAURANTAS

For the Government
of the Grand Duchy of Luxembourg:

Pour le Gouvernement
du Grand-Duché de Luxembourg:

*sous réserve de ratification
ou d'acceptation*

Gérard PHILIPPS

For the Government
of Malta:

Pour le Gouvernement
de Malte:

For the Government
of the Republic of Moldova:

Pour le Gouvernement
de la République de Moldova:

For the Government
of the Kingdom of the Netherlands:

Pour le Gouvernement
du Royaume des Pays-Bas:

For the Government
of the Kingdom of Norway:

Pour le Gouvernement
du Royaume de Norvège:

*with reservation in respect
of ratification or acceptance*

Sten LUNDBO

For the Government
of the Republic of Poland:

Pour le Gouvernement
de la République de Pologne:

*sous réserve de ratification
ou d'acceptation*

Hanna SUCHOCKA

For the Government
of the Republic of Portugal:

Pour le Gouvernement
de la République portugaise:

For the Government
of Romania :

Pour le Gouvernement
de la Roumanie :

*sous réserve de ratification
ou d'acceptation*

Sabin POP

For the Government
of the Russian Federation :

Pour le Gouvernement
de la Fédération de Russie :

*sous réserve de ratification
ou d'acceptation*

Sergueï STEPACHINE

For the Government
of the Republic of San Marino :

Pour le Gouvernement
de la République de Saint-Marin :

For the Government
of the Slovak Republic :

Pour le Gouvernement
de la République slovaque :

*with reservation in respect
of ratification or acceptance*

Eva GARAJOVÁ

For the Government
of the Republic of Slovenia :

Pour le Gouvernement
de la République de Slovénie :

For the Government
of the Kingdom of Spain :

Pour le Gouvernement
du Royaume d'Espagne :

For the Government
of the Kingdom of Sweden :

Pour le Gouvernement
du Royaume de Suède :

*with reservation as to
ratification or acceptance*

Håkan WILKENS

For the Government
of the Swiss Confederation :

Pour le Gouvernement
de la Confédération suisse :

For the Government
of the Turkish Republic :

Pour le Gouvernement
de la République turque :

For the Government
of Ukraine :

Pour le Gouvernement
de l'Ukraine :

*with reservation in respect
of ratification or acceptance*

Olexandre KUPCHYSHYN

For the Government
of the United Kingdom of Great Britain
and Northern Ireland:

Pour le Gouvernement
du Royaume-Uni de Grande-Bretagne
et d'Irlande du Nord:

*with reservation in respect
of ratification or acceptance*

Jack STRAW

For the Government
of the Republic of
Bosnia and Herzegovina:

Pour le Gouvernement
de la République de
Bosnie et Herzégovine:

For the Government
of Canada:

Pour le Gouvernement
du Canada:

For the Government
of the Republic of Georgia:

Pour le Gouvernement
de la République de Géorgie:

*with reservation in respect
of ratification or acceptance*

Irakli MENAGARISHVILI

For the Holy See:

Pour le Saint-Siège:

For the Government
of Japan :

Pour le Gouvernement
du Japon :

For the Government
of the United Mexican States :

Pour le Gouvernement
des Etats-Unis mexicains :

For the Government
of the United States of America :

Pour le Gouvernement
des Etats-Unis d'Amérique :

Certified a true copy of the sole original
document, in English and in French, de-
posited in the archives of the Council of
Europe.

Copie certifiée conforme à l'exemplaire
original unique en langues française et
anglaise, déposé dans les archives du
Conseil de l'Europe.

Strasbourg, le 6 avril 1999

The Director of Legal Affairs
of the Council of Europe,

Le Directeur des Affaires juridiques
du Conseil de l'Europe,

Guy DEVEL

List of declarations made with respect to treaty no. 173

Criminal Law Convention on Corruption

Complete chronology on: 17/01/02

Bulgaria :

Reservations

In accordance with Article 37, paragraph 1, of the Convention, the Republic of Bulgaria reserves the right not to establish as criminal offence under its domestic law the conduct referred to in Articles 6, 10 and 12 as well as the passive bribery offences defined in Article 5.

In accordance with Article 37, paragraph 1, of the Convention, the Republic of Bulgaria declares that it shall establish the conduct referred to in Articles 7 and 8 as criminal offence under its domestic law only if it comes under any of the definitions of criminal offences laid down in the Criminal Code of the Republic of Bulgaria.

Croatia :

Declaration

In accordance with Article 29 of the Convention, the central authority of the Republic of Croatia is the :
Ministry of Justice, Administration and Local Self-Government
of the Republic of Croatia
Directorate for International Co-operation,
International Judicial Cooperation and Human Rights
Ulica Republike Austrije 14
10 000 Zagreb
Croatia

Liaison Officer :

Ms Lidija Lukina KARAJKOVIC, Deputy Minister
Tel.: 00.385.1.37.10.670
Fax : 00.385.1.37.10.672

Cyprus :

Reservation

In accordance with Article 37, paragraph 3, of the Convention, the Republic of Cyprus reserves its right to refuse mutual legal assistance under Article 26, paragraph 1, if the request concerns an offence, which the requested Party considers a political offence.

Czech Republic :

Reservation

With the reservation provided for under Article 37, paragraph 1, of the Criminal Law Convention on Corruption, the Czech Republic declares that it shall establish the conduct referred to in Articles 7 and 8 of the Convention as a criminal offence under its domestic law only if it comes under any of the definitions of criminal offences laid down in the Criminal Code of the Czech Republic.

Declaration

In accordance with Article 29 of the Convention, the Czech Republic notifies that for the purposes of the Convention, the following authorities shall be henceforth considered as central authorities: Prosecutor General's office of the Czech Republic before the case is brought before court and the Ministry of Justice of the Czech Republic after it has been brought before court.

Declaration

In accordance with Article 30, paragraph 2, of the Convention, the Czech Republic notifies that for the purposes of the Convention, the following authorities shall be henceforth considered as judicial authorities:

Supreme Prosecutor's Office of the Czech Republic, High Prosecutor's Office in Prague, High Prosecutor's Office in Olomouc, regional and district prosecutors' offices, Municipal Prosecutor's Office in Brno, Municipal Prosecutor's Office in Prague, District Prosecutor's Offices in Prague, Ministry of Justice of the Czech Republic, Supreme Court of the Czech Republic, High Court in Prague, High Court in Olomouc, regional and district courts, Municipal Court in Brno, Municipal Court in Prague and district courts in Prague.

Denmark :

Reservation

With regard to Article 37, paragraph 1, of the Convention, Denmark reserves the right not to establish as a criminal offence under Danish law, in part or in whole, the conduct referred to in Article 12.

Reservation

With regard to Article 37, paragraph 2, of the Convention, Denmark reserves the right to apply Article 17, paragraph 1b, in cases where the offender is one of its nationals, only if the offence is also a criminal offence according to the law of the Party where the offence was committed (dual criminality).

Reservation

With regard to Article 37, paragraph 3, of the Convention, Denmark reserves the right to refuse mutual legal assistance under Article 26, paragraph 1, if the request concerns an offence which according to Danish law is considered a political offence.

Declaration

In accordance with Article 29, paragraph 2, of the Convention, the Government of Denmark has designated the Ministry of Justice, Slotsholmsgade 10, DK-1216 Copenhagen K, Denmark, as competent authority.

Declaration

In pursuance to Article 34 and until notification to the contrary, the Convention shall not apply to the Faroe Islands and Greenland.

Estonia**Declaration**

In accordance with Article 29, paragraph 1, of the Convention, the Republic of Estonia has designated the Ministry of Justice as the central authority.

Reservation

Pursuant to Article 37, paragraph 1, of the Convention, the Republic of Estonia does not establish as a criminal act the exertion of influence over decision – making referred to in Article 12.

Hungary :**Declaration**

In accordance with Article 29, paragraph 2, of the Convention, the Republic of Hungary designates the Ministry of Justice (1055 Budapest, Kossuth Lajos tér 4.) and the State Prosecutor's Office (1055 Budapest, Markó u. 16) as central authorities.

Declaration

In accordance with Article 30, paragraph 6, of the Convention, the Republic of Hungary informs that, for reasons of efficiency, requests made under Chapter IV are to be addressed to one of these authorities.

Reservations

In accordance with Article 37, paragraph 1, of the Convention, Hungary reserves the right not to establish as criminal offences the passive bribery offences defined in Article 5 and 6 of the Convention.

In accordance with Article 37, paragraph 1, of the Convention, Hungary reserves the right not to establish as criminal offences the conduct referred to in Article 8 and committed by foreign citizens in the course of business activities abroad.

Latvia :**Declaration**

For the purposes of the Convention, the Republic of Latvia declares that the term "national" relates to the citizens of the Republic of Latvia and to the non-citizens who are subjects of the Law on the Status of Former USSR Citizens who are not Citizens of Latvia or any other State.

Reservation

In accordance with Article 37, paragraph 3, of the Convention, the Republic of Latvia declares that it may refuse mutual legal assistance under paragraph 1 of Article 26 of the Convention, if the request concerns an offence which the Republic of Latvia considers a political offence.

Declaration

In accordance with Article 29, paragraph 2, of the Convention, the Republic of Latvia declares that the authorities designated in pursuance of Article 29, paragraph 1, are:

1) Ministry of the Interior - during pre-trial investigation until prosecution.

Raina blvd. 6, Riga, LV-1050, Latvia
Phone: +371.721.9263 ; Fax: +371.227.1005
E-mail: kanceleja@iem.gov.lv

2) Prosecutor General's Office - during pre-trial investigation until submitting the case to the court.

O. Kalpaka blvd. 6, Riga, LV-1801, Latvia
Phone: +371.704.4400 ; Fax: +371.704.4449
E-mail: gen@lrp.gov.lv

3) Ministry of Justice - during the trial.

Brivibas blvd. 36, Riga, LV-1536, Latvia
Phone: +371.708.8220, 728.0437
Fax: +371.721.0823, 728.5575
E-mail: justice@latnet.lv

Slovenia :

Reservation

In accordance with Article 37 of the Convention, the Republic of Slovenia declares that it reserves the right not to establish as a criminal offence under its domestic law the following :

The Republic of Slovenia reserves its right not to establish as a criminal offence under its domestic law the conduct referred to in Article 6, when involving any person who is a member of a public assembly exercising legislative or administrative powers in any other State.

The Republic of Slovenia reserves its right not to establish as a criminal offence under its domestic law the conduct referred to in Article 8, relating to the acceptance of an offer or a promise of any undue advantage.

The Republic of Slovenia reserves its right not to establish as a criminal offence under its domestic law the conduct referred to in Article 12: When committed intentionally, the promising, giving or offering, directly or indirectly, of any undue advantage to anyone who asserts or confirms that he or she is able to exert an improper influence over the decision-making of any person referred to in Articles 2, 4 to 6 and 9 to 11, as well as the request, receipt or the acceptance of the offer or the promise of such and advantage.

90

Tłoczono z polecenia Marszałka Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej

Skierowano do druku 12 kwietnia 2002 r.

Cena 4,08 zł + 22% VAT

